

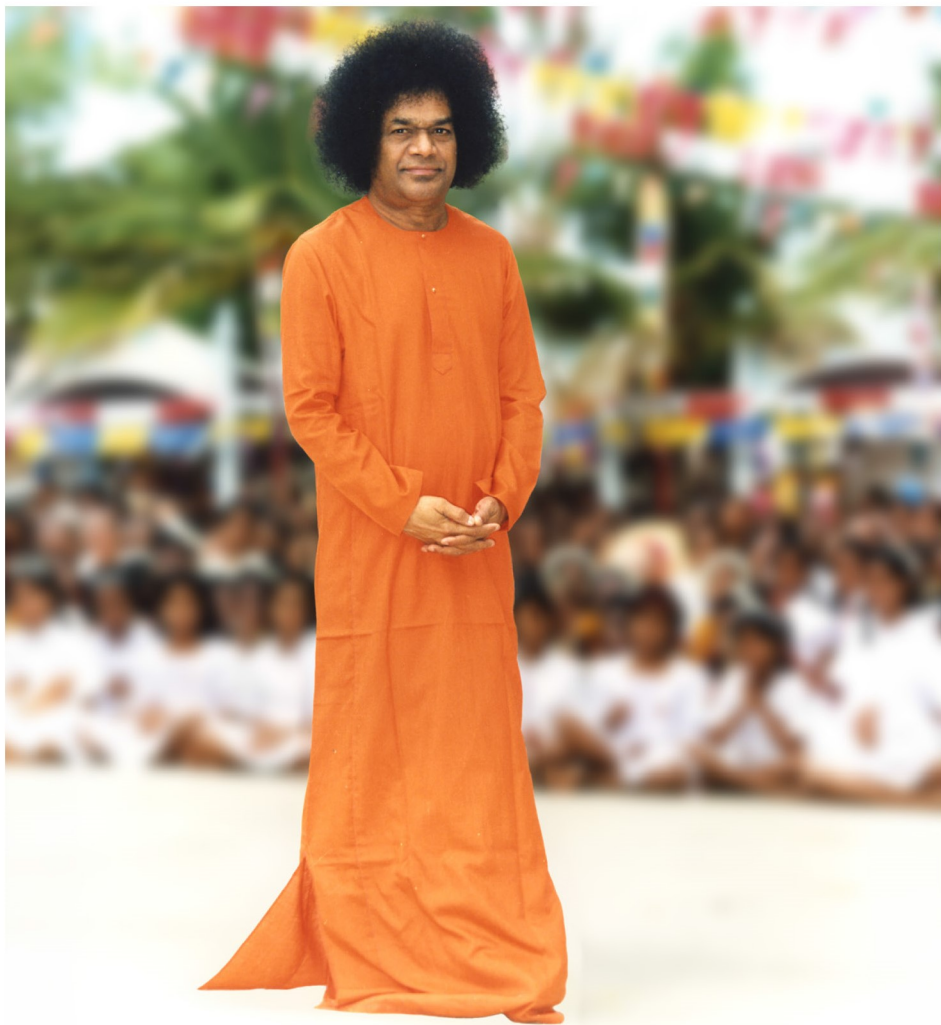

ΣΑΤΥΑ ΣΑΪ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

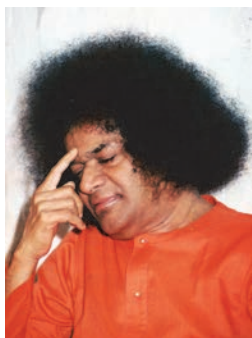

ΑΙΩΝΙΟΣ ΗΝΙΟΧΟΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2026

ΑΙΩΝΙΟΣ ΗΝΙΟΧΟΣ

*Ο Αιώνιος Ηνίοχος είναι η γέφυρα
που σας οδηγεί σ' Εμένα,
και που φέρνει Εμένα κοντά σας.*

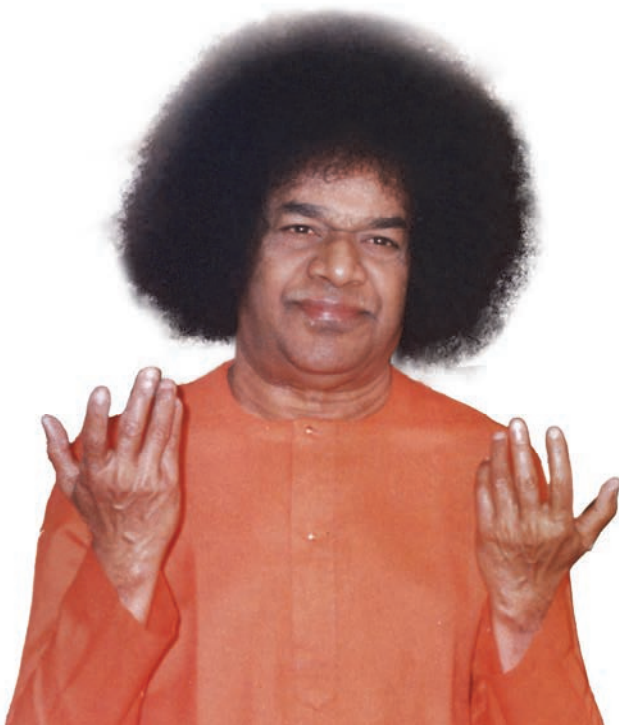
- Μπάμπα

ΙΟΥΝΙΟΣ 2026

Τεύχος 295

Περιεχόμενα

- **Κύριο άρθρο:**
Το ταξίδι προς την Πραγμάτωση του Θείου.
(Το Τρίτο Κεφάλαιο της Τάιτιρίγια Ουπανισάντ - 1^ο μέρος) 3
- **Θεία Ομιλία:**
Ευτυχία και θλίψη δεν είναι
παρά γεννήματα του νου (Ντάσαρα 1976) 13
- **Εμπειρίες πιστών:**
 - Πώς η 24^η Απριλίου 2011 με ενεργοποίησε. Mr L. Mantha 22
 - Γιατί να φοβάστε όταν ο Σάι είναι Εδώ; Sri M. V. Shankeran 31
- **Το μεγαλείο της γυναικείας φύσης:**
Τοκετός και Απελευθέρωση. Ms. Anushka Nainani. 40
- **Τροφή για την ψυχή:** Η Εντροπία ως Φθορά και
η Χαρά της Επιστροφής στην Πηγή. Έφη Χαλκιώτη..... 47
- **Νέοι Ενήλικες Σάι:**
 - Περίπατος στη Φύση 54
 - Ένα απόγευμα με τους Μεγαλύτερους 55
 - Η Σάντανα είναι απλή 56
 - Μια Δεύτερη Ευκαιρία. Mariel Beltrán..... 57

Μηνιαίο Περιοδικό 'Αιώνιος Ηνίοχος'

Σάι Πρέμα, Αγίας Άννης και Διγενή, Τ.Θ. 11, 190 03 Μαρκόπουλο

Κωδικός Εντύπου: 6233

Ιδιοκτήτης και Εκδότης: Σάτια Σάι Ελληνικές Εκδόσεις - Βιβλία και Πολιτιστικές Δραστηριότητες, Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Συντακτική Επιτροπή: Το Διοικητικό Συμβούλιο της Εταιρείας

Τιμή τεύχους: €4,00

Ετήσια Συνδρομή: Ελλάδα €45 / Εξωτερικό €70 / Ηλεκτρονική Έκδοση €15

Η καταβολή της συνδρομής μπορεί να γίνει με κατάθεση σε Eurobank ή Alpha Bank, με αναφορά του ονοματεπώνυμου του συνδρομητή.

Eurobank Λογαριασμός: 00260305070200363632

IBAN: GR0502603050000070200363632

Alpha Bank Λογαριασμός: 143002002021854

IBAN: GR1201401430143002002021854

Δικαιούχος: Σάτια Σάι Ελληνικές Εκδόσεις

Επικοινωνία: Δ. Μπεμπεδέλης, 6972097904, dimitrisbebedelis@yahoo.gr

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

*(Taittiriya Upanishad
Brigu Valli – Μέρος 1^ο)*

Ενώ η προετοιμασία για τη Γνώση του Θεού (Brahma Vidya) καλύφθηκε στο Shiksha Valli, και η κατανόηση της φύσης του Θεού δόθηκε στο Brahmananda Valli, η πραγμάτωση του Θεού συζητείται στο Bhrigu Valli. Το Bhrigu Valli αντιπροσωπεύει ένα ταξίδι από την έρευνα για τον Θεό στη φώτιση και την πραγμάτωση του Θεού. Καλύψαμε λεπτομερώς το Shiksha Valli και το Brahmananda Valli. Τώρα θα επικεντρωθούμε στο Bhrigu Valli, ολοκληρώνοντας τα τρία σημαντικά κεφάλαια της Taittiriya Upanishad, ένα από τα πιο βαθυστόχαστα κείμενα του Krishna Yajur Veda.

Επισκόπηση της Ταϊτιρίγια Ουπανισάντ

Ανακεφαλαιώνουμε, για λόγους συνέχειας, επειδή όλα στις γραφές είναι αλληλένδετα. Το πρώτο κεφάλαιο είναι το Shiksha Valli, το οποίο προετοιμάζει τον μαθητή μέσω της πειθαρχίας, της σωστής συμπεριφοράς, της απαγγελίας ιερών γραφών και μάντρα, του σεβασμού για τον δάσκαλο και των ηθικών εντολών. Ο δάσκαλος δίνει έμφαση στις θεμελιώδεις ηθικές εντολές: να λέτε πάντα την αλήθεια, να συμπεριφέρεστε σύμφωνα με το ντάρμα, να μελετάτε τις γραφές και να φέρεστε στη μητέρα, τον πατέρα, τον δάσκαλο και τον φιλοξενούμενο ως Θεό. Διδάσκει επίσης πώς να προσφέρουμε ανιδιοτελή υπηρεσία: με γενναιοδωρία, ειλικρίνεια, ταπεινότητα και χωρίς προσδοκίες. Έτσι, αυτό το τμήμα προετοιμάζει τον μαθητή για το πνευματικό ταξίδι.

Στη συνέχεια, το δεύτερο κεφάλαιο, το **Brahmananda Valli**, αποκαλύπτει τη φύση του Θεού. Εστιάζει κυρίως στο Θείο ως **Αλήθεια, Γνώση και Απεραντοσύνη (Satyam Jnanam Anantam Brahma)**. Αναλύει επίσης τη διδασκαλία των πέντε περιβλημάτων: το περιβλήμα της τροφής, το περιβλήμα της ζωτικής πνοής, το νοητικό περιβλήμα, το περιβλήμα της ανώτερης διάνοιας και το περιβλήμα της ευδαιμονίας. Ένα τμήμα με τίτλο «Η σκάλα της Ευδαιμονίας» (Ananda Mimamsa) συζητά λεπτομερώς τα διαφορετικά στάδια της ευδαιμονίας, που κορυφώνονται στην ευδαιμονία του Θεού, όπως συζητήθηκε στο προηγούμενο άρθρο.

Τώρα ερχόμαστε στο **Bhriḡu Valli**, το τρίτο και τελευταίο κεφάλαιο, που μετατρέπει αυτή τη διδασκαλία σε άμεση εμπειρία. Αν το **Brahmananda Valli** είναι μια περιγραφή εννοιών, το **Bhriḡu Valli** καταδεικνύει τη διαδικασία με την οποία ένας αναζητητής φθάνει στην εμπειρία της πραγμάτωσης, μέσω tapas (πνευματικής πειθαρχίας).

Ένας άλλος τρόπος για να κατανοήσουμε αυτή την πορεία είναι ότι το **Shiksha Valli** αντιστοιχεί στο **shravana** (ακρόαση της διδασκαλίας), όπου μαθαίνει κανείς τις εντολές των γραφών. Το **Brahmananda Valli** αντιστοιχεί στο **manana** (στοχασμός πάνω στη διδασκαλία), όπου στοχάζεται κανείς τη φύση του Θεού. Τέλος, το **Bhriḡu Valli** αντιστοιχεί στο **nididhyasana** (εφαρμογή της διδασκαλίας στην πράξη), μέσω του οποίου βιώνει κανείς και συνειδητοποιεί άμεσα το Θείο.

Έρευνα πάνω στη φύση του Θεού (Brahma Jijnasa)

Το **Bhriḡu Valli** ξεκινά με μια απλή αλλά γεμάτη νόημα σκηνή. Ο **Bhriḡu**, γιος του **Varuṇa**, πλησιάζει τον πατέρα του, ο οποίος είναι μεγάλος σοφός και δάσκαλος, και του ζητάει να τον διδάξει για το Θείο, την απόλυτη πραγματικότητα.

Ο σοφός Βαρούνα δεν δίνει μια μακρά διάλεξη. Του δίνει έναν τρόπο να καταλάβει τι είναι το Θείο. Λέει: «Αυτό από το οποίο γεννιούνται όλα τα όντα, εξαιτίας του οποίου ζουν και στο οποίο επιστρέφουν κατά τον θάνατο, μάθε ότι είναι το Θείο». Έχοντας ορίσει το Θείο, διδάσκει τώρα τον Μπρίγκου σχετικά με τη μέθοδο της πραγμάτωσης Του.

Τάπας - Η Μέθοδος της Πραγμάτωσης

Του δίνει την εξής οδηγία: «**Πραγμάτωσε το Θείο μέσω τάπας (πνευματικής πειθαρχίας)**». Αυτή η διδασκαλία γίνεται η καρδιά ολόκληρου του Bhriḡu Valli. Η Ουπανισάντ δείχνει ότι αυτή η αλήθεια μπορεί να πραγματωθεί μέσω της πνευματικής άσκησης - τάπας. Το κείμενο λέει επανειλημμένα: «Επιδιώξτε να γνωρίσετε το Θείο μέσω τάπας».

Αλλά αυτό το τάπας συχνά παρερμηνεύεται από πολλούς ως σωματική αυστηρότητα, νηστεία, σωματική ταπείνωση ή ακραία πειθαρχία. Στην πραγματικότητα, ο Βούδας, μέσω της δικής Του πρακτικής, κατάλαβε ότι η ύψιστη Αλήθεια δεν μπορεί να επιτευχθεί ούτε μέσω των ανεξέλεγκτων απολαύσεων ούτε μέσω των εξαντλητικών νηστειών. Η πραγματική έννοια του τάπας εδώ είναι η συγκεντρωμένη πνευματική προσπάθεια - εξαγνισμός, στοχασμός, διάκριση και εσωτερική αναζήτηση. **Πραγματικό τάπας είναι ο ζήλος που παράγεται από την ειλικρινή έρευνα. Σημαίνει την απομάκρυνση του νου από τον εξωτερικό κόσμο και τη συγκέντρωσή του στην πηγή της ύπαρξης.**

Οι μεγάλοι δάσκαλοι δίνουν διαφορετικές οπτικές του όρου τάπας. Ο Μπαγκαβάν Σρι Σάτγια Σάι Μπάμπα λέει ότι **πραγματικό τάπας είναι η αρμονία στη σκέψη, τα λόγια και τις πράξεις**. Μια άλλη εξήγηση δίνεται από τον Μπαγκαβάν Ραμάνα Μαχάρσι, ο οποίος δηλώνει ότι κάποιος πρέπει να πάει στην πηγή της ύπαρξης μέσω της έρευνας: «**Ποιος είμαι; Από πού προκύπτουν αυτές οι σκέψεις;**» Αυτό από μόνο του είναι τάπας.

Ο Σρι Κρίσνα, στο Κεφάλαιο 17 της Μπάγκαβαντ Γκίτα μιλάει για το τάπας σε τρία επίπεδα: **σώμα, λόγο και νου**. Αυτό περιγράφεται με σαφήνεια στους στίχους 14, 15 και 16.

«Όταν η λατρεία του Θεού, των Βραχμάνων, του πνευματικού δασκάλου, των σοφών και των πρεσβυτέρων γίνεται με καθαρότητα, αγνότητα, απλότητα, αγαμία και μη-βία, τότε αυτή η λατρεία γίνεται **τάπας του σώματος**.»

«Λόγια που δεν προκαλούν στενοχώρια, είναι αληθινά, ευχάριστα και ωφέλιμα, καθώς και η τακτική απαγγελία των γραφών - είναι **τάπας του λόγου**.»

«Γαλήνη του νου, πραότητα, σιωπή, αυτοέλεγχος και καθαρότητα σκοπού - όλα αυτά θεωρούνται **τάπας του νου.**»

Έτσι, το ταξίδι του Μπρίγκου ξεκινά με τάπας. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι η οδηγία σχετικά με το τάπας επαναλαμβάνεται πολλές φορές στο Bhrigu Valli επειδή ο Μπρίγκου συνειδητοποιεί το Θείο σε διαφορετικά στάδια στο δρόμο του προς την επίτευξη του τελικού στόχου.

Τα Πέντε Στάδια της Πραγμάτωσης

Το ταξίδι του Μπρίγκου προχωρά μέσα από πέντε στάδια πραγμάτωσης, καθένα από τα οποία αντιστοιχεί σε ένα από τα πέντε περιβλήματα που περιγράφονται στο Brahmananda Valli. Σε κάθε στάδιο εκτελεί τάπας, φτάνει σε μια πραγμάτωση, επιστρέφει στον πατέρα του, ο οποίος τον στέλνει πίσω για να κάνει βαθύτερη έρευνα και περισσότερο τάπας μέχρι να φτάσει στον στόχο, την τελική αλήθεια. Βρίσκει κάθε στάδιο ιερό, αλλά ατελές. Κάθε στάδιο είναι μια πόρτα, αλλά όχι ο τελικός προορισμός.

Η Τροφή ως Θεός

Μετά την πρώτη περίοδο τάπας, ο Μπρίγκου συνειδητοποιεί ότι η τροφή είναι Θεός επειδή από την τροφή γεννιούνται όλα τα όντα, από την τροφή συντηρούνται και τελικά στην τροφή επιστρέφουν. Με την πρώτη ματιά, αυτό μπορεί να φαίνεται σαν ένα υλιστικό συμπέρασμα. Ωστόσο, ξεκινά με αυτό που είναι πιο άμεσο και αναμφισβήτητο: **το σώμα γεννιέται από την τροφή και συντηρείται από την τροφή. Αυτό αντιστοιχεί στο περίβλημα της τροφής, που περιγράφεται στο Brahmananda Valli.**

Το φυσικό σώμα δεν πρέπει να παραμελείται. Είναι ένα ιερό όργανο και ο Μπάμπα επανειλημμένα τόνισε ότι το σώμα είναι ο ναός του Θεού. Αυτό το θέμα το συναντάμε και στο τελευταίο μέρος του Bhrigu Valli που ονομάζεται Anna Brahma Upasana, όπου η τροφή λατρεύεται ως Θεός.

Η διδασκαλία του Μπάμπα για την προσφορά τροφής στον Θεό ευθυγραμμίζεται άμεσα με αυτή την προοπτική. Στην προσευχή Brahma-granam, η τροφή, η προσφορά, η φωτιά και η

πράξη της προσφοράς θεωρούνται όλα ως Θεός. Αυτή η διδασκαλία μετατρέπει το φαγητό σε λατρεία. Η πράξη του φαγητού δεν είναι πλέον απλή απόλαυση. Γίνεται ιερή θυσία. Το στομάχι γίνεται ο βωμός, η πεπτική φωτιά γίνεται Θεός, το φαγητό γίνεται προσφορά και σε αυτόν που τρώει το φαγητό υπενθυμίζεται ότι ο αληθινός απολαμβάνων είναι ο Θεός.

Ως απόρροια της κατανόησης αυτής της αλήθειας, πως η τροφή είναι Θεός, έρχεται αβίαστα πως κάθε πράξη προσφοράς τροφής στους πεινασμένους είναι προσφορά στον ίδιο τον Θεό, και όχι απλά μια φιλανθρωπία.

Αφού συνειδητοποιεί ότι η τροφή είναι Θεός, ο Μπρίγκου επιστρέφει στον δάσκαλό του και πατέρα του Βαρούνα. Ο Βαρούνα του λέει να συνεχίσει το τάπας του. **Ο Μπρίγκου συνειδητοποιεί ότι η τροφή δεν είναι η απόλυτη Αλήθεια, επειδή η ίδια η τροφή μετατρέπεται και αποσυντίθεται. Επομένως, πρέπει να συνεχίσει το τάπας του.**

Η Ζωτική Πνοή ως Θεός

Στη συνέχεια, ο Μπρίγκου συνειδητοποιεί ότι ο Θεός είναι η ζωτική πνοή (prana). Χωρίς την πνοή της ζωής, το σώμα είναι αδρανές. Πράνα είναι η ζωογόνος δύναμη, η λεπτή ενέργεια με την οποία κάποιος ζει, κινείται, χωνεύει, αναπνέει, κυκλοφορεί το αίμα και λειτουργεί. Αντιστοιχεί στο περίβλημα της ζωτικής πνοής.

Στο προηγούμενο άρθρο εξηγήσαμε πώς το περίβλημα της ζωτικής πνοής είναι λεπτότερο από το περίβλημα της τροφής. Αυτό το στάδιο είναι σημαντικό επειδή ο αναζητητής πρέπει να ανακαλύψει τη ζωντανή πνοή που βρίσκεται μέσα του. Η αναπνοή είναι η γέφυρα μεταξύ του σώματος και του νου. Γι' αυτό πολλές παραδόσεις χρησιμοποιούν τη ρύθμιση της αναπνοής και τις ασκήσεις για να καθαρίσουν τη ζωτική ενέργεια. Ο Σουάμι λέει στο Ουπάνισαντ Βάχινι:

«Το περίβλημα της ζωτικής πνοής είναι το πρώτο στην πορεία προς την τελική αλήθεια ότι είστε το Θείο και όχι το σώμα κ.λπ. Είναι λεπτό, ξεχωριστό και διαφορετικό από το σώμα. Ενεργο-

ποιείται και διαπερνάται από τη θεότητα του ανέμου (Βάγιου). Διαπερνά και ελέγχει το περίβλημα της τροφής. Μπορείτε να πείτε ότι το περίβλημα της ζωτικής πνοής είναι η ψυχή του περιβλήματος της τροφής, γιατί το κάνει να λειτουργεί από την κορφή ως τα νύχια.

Το φυσικό σώμα δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς τη ζωτική πνοή. Η πράνα είναι η κινητήρια δύναμη. Έχει πέντε μορφές: πράνα, απάνα, βιάνα, ουντάνα και σαμάνα (αναπνοή, απέκκριση, κυκλοφορικό σύστημα, ανερχόμενη ενέργεια και πεπτική ενέργεια). Θεωρώντας ότι το περίβλημα της ζωτικής πνοής είναι η ψυχή του περιβλήματος της τροφής, η ιδέα ότι το σώμα είναι ο Εαυτός εξαφανίζεται. Ανέρχεται κανείς από το χονδροειδές στο λεπτοφυές. Με προσπάθεια, μπορεί να βιώσει το περίβλημα της ζωτικής πνοής.»

Στα Γιόγκα Σάστρα, ο Πατάντζαλι περιγράφει την Αστάνγκα Γιόγκα, το οκταπλό μονοπάτι, όπου δίνεται έμφαση στην πρاناγιάμα, τη ρύθμιση της αναπνοής, για να ηρεμήσει ο νους και τελικά να επιτευχθεί το σαμάντι. Αυτό είναι το τέταρτο στάδιο του οκταπλού μονοπατιού.

Αλλά τελικά, ο Μπρίγκου συνειδητοποιεί, αφού επιστρέφει στον δάσκαλό του, πως ούτε αυτή η πράνα είναι ο τελικός Εαυτός, επειδή η αναπνοή αλλάζει. Η ενέργεια ανεβαίνει και κατεβαίνει. Επομένως, η ζωτική πνοή δεν μπορεί να είναι η απόλυτη πραγματικότητα. Έτσι συνεχίζει την έρευνά του.

Ο Νους ως Θεός

Μέσω περαιτέρω τάπας, ο Μπρίγκου συνειδητοποιεί ότι ο Θεός είναι ο νους. Αυτό το επίπεδο αντιστοιχεί στο νοητικό περίβλημα.

Ο νους είναι πιο λεπτός από την πράνα. Είναι το νοητικό βασίλειο των σκέψεων, των αμφιβολιών, των φαντασιώσεων, των συμπαθειών και των αντιπαθειών, του άγχους, της ελπίδας, του φόβου και της προσκόλλησης. Ο νους μπορεί να μας οδηγήσει στη δουλεία ή στην απελευθέρωση. Ο νους παίρνει το χρώμα αυτού στο οποίο κατοικεί, όπως ακριβώς ένα ύφασμα παίρνει το χρώμα της βαφής. Αν ο νους κατοικεί στον κόσμο,

γίνεται εγκόσμιος. Αν κατοικεί στον Θεό, γίνεται Θεϊκός. Επομένως, ο νους πρέπει να εξαγνιστεί και να στραφεί προς τον Θεό. Οι διδασκαλίες του Μπαγκαβάν Σρι Σάτσα Σάι Μπάμπα τονίζουν επανειλημμένα την αγνότητα της σκέψης, του λόγου και της πράξης. Ο Μπάμπα λέει ότι ο νους είναι ανήσυχος και τον συγκρίνει με μια μαϊμού -όχι απλώς μια οποιαδήποτε μαϊμού, αλλά μια τρελή μαϊμού, μεθυσμένη και τσιμπημένη από σκορπιό! Ως αποτέλεσμα, πηδάει συνεχώς και παντού. Ομοίως, ο νους των περισσότερων ανθρώπων είναι ανήσυχος και πηδάει από δω κι από κει καθώς είναι μπλεγμένος με τον κόσμο. Αυτό το στάδιο του εξαγνισμού και ελέγχου του νου είναι ιδιαίτερα σημαντικό για τους πνευματικούς αναζητητές. Πολλοί άνθρωποι μπερδεύουν τα ευλαβικά συναισθήματα με την πραγμάτωση. Αυτά μπορεί να είναι χρήσιμα, αλλά ανήκουν στο βασίλειο του νου. Οι Ουπανισάδες μας ωθούν να εμβαθύνουμε.

Επιστρέφοντας στον πατέρα του, ο Μπρίγκου αναγνωρίζει πάλι ότι ο νους αλλάζει συνεχώς και δεν μπορεί να είναι η απόλυτη Αλήθεια. Είναι ενεργός στις καταστάσεις της εγρήγορσης και του ονείρου, αλλά απουσιάζει κατά τη διάρκεια του βαθύ ύπνου και οφείλει το φως του στη συνειδητότητα. Ως εκ τούτου, ο Βαρούνα τον συμβουλεύει να συνεχίσει την έρευνά του.

Η Σοφία ως Θεός

Στη συνέχεια έρχεται το επόμενο στάδιο, όπου η σοφία αναγνωρίζεται ως Θεός. Ο Μπρίγκου συνειδητοποιεί ότι η ανώτερη διάνοια είναι ο Θεός. Αυτή η κατάσταση συνειδητοποίησης αντιστοιχεί στο διανοητικό περίβλημα ή περίβλημα της σοφίας. Αυτή η σοφία δεν είναι απλές πληροφορίες. Οι άνθρωποι συχνά τη συγχέουν με τη γνώση των βιβλίων. Ο Σουάμι οριοθετεί σαφώς διαφορετικά είδη γνώσης, όπως η γνώση των βιβλίων και η γνώση των γραφών, αλλά δίνει έμφαση στη βιωματική γνώση.

Ο Μπάμπα αναφέρεται στη Mundaka Upanishad, όπου η γνώση χωρίζεται σε δύο τύπους: Para Vidya και Apra Vidya. Η Apra Vidya περιλαμβάνει τις περισσότερες υλικές επιστήμες, τέχνες, μουσική και κοσμική μάθηση. Αυτές είναι καλές και πολύτιμες, αλλά δεν οδηγούν στην απελευθέρωση. Το Para Vidya είναι η ανώτερη γνώση που τελικά οδηγεί στην απελευθέρωση.

Η Advaita Vedanta δίνει έμφαση σε αυτή τη διαδικασία της διάκρισης, όπου ο πνευματικός αναζητητής αναρωτιέται: «Ποιος είμαι; Είμαι αυτό το σώμα; Είμαι η αναπνοή; Είμαι ο νους; Είμαι η διάνοια; Ή είμαι ο μάρτυρας όλων αυτών;» Ο αναζητητής αρνείται την ταύτιση με τον μη-Εαυτό μέσω της διαδικασίας «Νέτι, Νέτι» (όχι αυτό, όχι αυτό) μέχρι να αναγνωρίσει τον Αιώνιο Μάρτυρα, την Αγνή Συνειδητότητα, ως την αληθινή φύση του.

Είναι ενδιαφέρον ότι ο Μπρίγκου δεν απορρίπτει την τροφή, την πράνα, το νου ή τη διάνοια ως άχρηστα. Αντίθετα, βλέπει το καθένα ως ιερό αλλά όχι ως την τελική αλήθεια. Το καθένα είναι μια πόρτα, αλλά όχι ο τελικός προορισμός. Όλα είναι συνδεδεμένα μεταξύ τους. Η τροφή επηρεάζει την πράνα. Η πράνα επηρεάζει το νου. Ο νους επηρεάζει τη διάκριση. Η διάκριση ανοίγει τον δρόμο προς την ευδαιμονία. Ως ειλικρινής πνευματικός αναζητητής, έχοντας αποκτήσει όλα τα διαπιστευτήρια για να αναζητήσει το Θείο, εντοπίζει την ύπαρξη στην πηγή της. Πρώτα, βλέπει τη φυσική πηγή, μετά τη ζωτική πηγή, μετά τη νοητική πηγή και τέλος την αρχή της σοφίας. Εδώ, η διάνοια αναφέρεται περισσότερο στη γνώση μεταξύ του πραγματικού και του μη πραγματικού, του αιώνιου και του παροδικού, του καλού και του ευχάριστου. Ωστόσο, ακόμη και η ανώτερη αυτή γνώση δεν είναι η τελική Αλήθεια, ο Θεός. Η διάνοια μπορεί να διακρίνει και να κατευθύνει, αλλά ο Θεός είναι πέρα από τον γνώστη και το γνωστό.

Η Ευδαιμονία ως Θεός

Ο Μπρίγκου συνεχίζει το τάπας του και τελικά συνειδητοποιεί ότι η ευδαιμονία είναι ο Θεός. Αυτή είναι η κορύφωση του Bhrgu Valli. Αντιστοιχεί στο περίβλημα της ευδαιμονίας, που δείχνει ότι ο Θεός είναι η πηγή κάθε ευδαιμονίας και ότι κάθε πεπερασμένη χαρά είναι απλώς ένα μέρος της ευδαιμονίας του Θεού.

Εξερευνήσαμε λεπτομερώς τα διαφορετικά επίπεδα ευδαιμονίας στο προηγούμενο άρθρο. Ωστόσο, η ευδαιμονία που συζητείται εδώ δεν είναι μια συνηθισμένη ευχαρίστηση. Δεν είναι συναισθηματική ευτυχία ή αισθητηριακή απόλαυση. Είναι η εκπλήρωση της ίδιας της ύπαρξης. Είναι η ειρήνη της μη-δυσαικότητας. Ο

Σουάμι δίδασκε συχνά ότι αληθινή ευτυχία είναι η ένωση με τον Θεό και ότι η εγκόσμια ευτυχία είναι προσωρινή επειδή είναι μόνο «ένα διάστημα μεταξύ δύο πόνων». Αυτή η ευδαιμονία που περιγράφεται στο Bhṛigu Valli δεν είναι κάτι που μπορεί να μαθευτεί. Είναι κάτι που πρέπει να βιωθεί. Είναι η ίδια η φύση του Εαυτού. Οι πνευματικές πρακτικές απλώς αφαιρούν τα στρώματα που τον καλύπτουν. Αυτή είναι και η έννοια των πέντε περιβλημάτων. Ο αναζητητής δεν ταξιδεύει φυσικά από το ένα περίβλημα στο άλλο. Αντίθετα, αποσύρει τις ψευδείς ταυτοποιήσεις μέσω της έρευνας. Το «Είμαι το σώμα» δίνει τη θέση του στο «Είμαι η ζωτική δύναμη», μετά στο «Είμαι ο νους» και στη συνέχεια στο «Είμαι η διάνοια». Τελικά, ακόμη και η πιο λεπτή ατομικότητα διαλύεται στην πραγμάτωση του Θεού ως Ευδαιμονία.

Εδώ, η έρευνα φτάνει στο αποκορύφωμά της. Η Ουπάνισαντ σταματά. Ο Βαρούνα αυτή τη φορά δεν στέλνει πίσω τον Μπρίγκου. Ο αναζητητής έχει φτάσει στον στόχο. Ο Μπαγκαβάν Μπάμπα περιγράφει αυτή την πραγμάτωση ως την αληθινή φύση του ανθρώπου. Λέει: «Η ευδαιμονία είναι η φύση σας. Είστε η ενσάρκωση της ευδαιμονίας - Ananda Swarupa. Δεν χρειάζεται να την αποκτήσετε γιατί είστε η Ευδαιμονία. Το μόνο που χρειάζεται να κάνετε είναι να αφαιρέσετε οτιδήποτε την αποκρύπτει». Αυτό απηχεί άμεσα την Ουπανισαδική διορατικότητα ότι η ευδαιμονία δεν έρχεται και παρέρχεται, αλλά είναι αμετάβλητη, αιώνια και η ίδια η ουσία της ύπαρξης. Ο Ραμάνα Μαχάρσι το εξέφρασε λέγοντας ότι ο Εαυτός είναι Σατ-Τσιτ-Ανάντα, Ύπαρξη-Συνειδητότητα-Ευδαιμονία.

Είναι σημαντικό ότι ο Άντι Σανκαρτσάρια διευκρίνισε προσεκτικά στο σχόλιό του ότι το περίβλημα της Ευδαιμονίας εξακολουθεί να είναι ένα περίβλημα - το πιο λεπτό και πιο κοντινό στον Εαυτό, αλλά παρ' όλα αυτά ένα περίβλημα! Η ευδαιμονία πέρα από το τελικό περίβλημα είναι ο ίδιος ο Θεός -ευδαιμονία χωρίς καμία υποστηρικτική προϋπόθεση. Η Ουπανισάντ αναφέρεται σε αυτήν την υπερβατική Ευδαιμονία, της οποίας το περίβλημα της Ευδαιμονίας είναι μόνο η εσώτατη αντανάκλαση. Έτσι, τελικά συνειδητοποιεί κανείς ότι ο Θεός είναι πέρα και από το ίδιο το περίβλημα της ευδαιμονίας.

Το Μπρίγκου Βάλι καθοδηγεί τον αναζητητή από το χονδροειδές στο λεπτοφές -από την τροφή, τη ζωτική δύναμη, το νου και τη διάνοια στην ίδια την ευδαιμονία- αποκαλύπτοντας μέσω τάπας ότι το Θείο είναι η εσώτερη πραγματικότητα πέρα από κάθε επίπεδο ύπαρξης. Ωστόσο, η Ουπανισάντ δεν σταματά ούτε με την πραγμάτωση της Ευδαιμονίας. Στο επόμενο μέρος, θα εξερευνήσουμε τις βαθύτερες γνώσεις που προκύπτουν από την έρευνα του Θεού, την ιερή λατρεία της τροφής ως Θεϊκής, τις βαθιές διδασκαλίες για την ανιδιοτελή υπηρεσία και την αγνότητα της ζωής, και τέλος την εκστατική κορύφωση του Μπραχμανάντα Ανουμπάβα, όπου ο πραγματωμένος σοφός βλέπει όλη την ύπαρξη ως Θεία, Μία και Μόνη Πραγματικότητα, και η ζωή του γίνεται ένα τραγούδι απελευθέρωσης.

Τζέι Σάι Ραμ

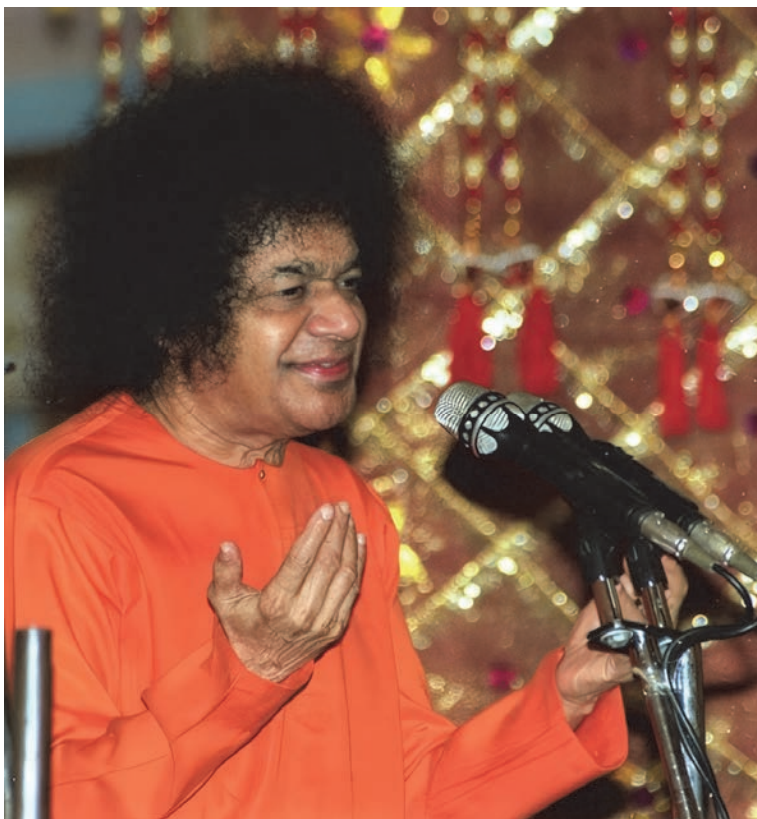
Ναρεντρανάτ Ρέντυ,

Εκδότης του Eternal Companion

Πρόεδρος του Διεθνούς Οργανισμού Σρι Σάτια Σάι

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΘΛΙΨΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΝΟΥ

*Πώς είναι δυνατόν να νικήσουν τον εξωτερικό εχθρό
αυτοί που έχουν υποκύψει στους εσωτερικούς τους εχθρούς;
Ευλογημένος είναι εκείνος
που έχει πραγματώσει την Υπέρτατη Αλήθεια.
Αυτή είναι η απλή αλήθεια που σας αποκαλύπτω.*

(Έτσι τραγουδώντας, ο Σουάμι άρχισε την ομιλία Του)

Ενσαρκώσεις του Θείου Εαυτού!

Όλα τα πράγματα που υψώνονται, είναι προορισμένα να πέσουν. Ό,τι συσσωρεύεται, θα χαθεί. Ο χωρισμός (*viyoga*) είναι αναπόφευκτος μετά την ένωση (*samyoga*). Και ο θάνατος είναι η φυσική συνέπεια της γέννησης.

Ο άνθρωπος περιμένει την αυγή για να ξεκινήσει τα καθημερινά του καθήκοντα. Περιμένει και το ηλιοβασίλεμα, ώστε να ηρεμήσουν οι αισθήσεις του, να έχει έναν ξεκούραστο ύπνο και να απολαύσει τη γαλήνη. Ωστόσο, μέσα στην άγνοιά του, αδυνατεί να συνειδητοποιήσει την αλήθεια ότι η ίδια η ανατολή και το ηλιοβασίλεμα που τόσο λαχταρά, λιγοστεύουν τη ζωή του μέρα τη μέρα. **Αδυνατεί να αναγνωρίσει και να αποδεχθεί την αλήθεια ότι όπου υπάρχει ευτυχία, υπάρχει και δυστυχία. Αδυνατεί και να καταλάβει ότι η δυστυχία και η ευτυχία είναι, τελικά, δημιουργήματα του ίδιου του του νου.**

Ο άνθρωπος προσεύχεται να έχει τα βασικά πράγματα στη ζωή του. Εύχεται να ζήσει καλές στιγμές, θέλει να αποκτήσει μια καλή θέση και να διάγει έναν καλό βίο, χωρίς, όμως, ο ίδιος να επιδιώκει να καλλιεργήσει καλές σκέψεις. Πώς είναι δυνατόν να έχει κανείς καλά αποτελέσματα τρέφοντας κακές σκέψεις; Με κακές σκέψεις και επιθυμίες, πώς μπορεί να έχει καλή φήμη; Είναι αδύνατον! **Μόνο μέσα από καλές σκέψεις, καλή συμπεριφορά και καλά λόγια αποκτά κανείς το δικαίωμα να λάβει ό,τι είναι καλό και ωφέλιμο.** Ακόμη και αν το φάρμακο είναι πικρό, ο ασθενής πρέπει να το καταπιεί για να γίνει καλά. Το ίδιο θα πρέπει να κάνουμε κι εμείς: αν κάποιος είναι αντίπαλός μας, πρέπει να τον αποδεχτούμε ως φίλο μας αν έχει καλά χαρακτηριστικά.

Είναι στη φύση του λιονταριού να κυνηγά την αγελάδα. Ωστόσο, η παρακάτω ιστορία μαρτυρεί κάτι αξιοσημείωτο: Κάποτε, όταν ο βασιλιάς Dilīpa πήγε στο δάσος για αναψυχή, είδε ένα άγριο λιοντάρι έτοιμο να ορμήσει σε μια ήσυχη και αμέριμνη αγελάδα. Θεωρώντας την πράξη άδικη, ο βασιλιάς Dilīpa παρακάλεσε το λιοντάρι να χαρίσει τη ζωή στην αγελάδα και να φάει εκείνον αντ' αυτής. Αυτό το περιστατικό κρύβει ένα βαθύτερο πνευματικό νόημα. Ο βασιλιάς Dilīpa ανήκε στην τάξη των *Kshatriya* (πολεμιστών). Εκπληρώνοντας σταθερά το *Ντάρμα* του, ο βασιλιάς

Dilīpa κέρδισε τη Θεία Χάρη. Έτσι, εξαιτίας της Θείας Χάρης, ακόμη και το άγριο λιοντάρι ηρέμησε, χαρίζοντας τη ζωή τόσο στον βασιλιά όσο και στην αγελάδα. Γι' αυτό διακηρύσσεται: «*Dharmo rakshathi rakshithah*», που σημαίνει ότι «**Το Ντάρμα προστατεύει αυτόν που το προστατεύει**». Δυστυχώς σήμερα, ο άνθρωπος δεν είναι σε θέση να αναγνωρίσει το δικό του *Ντάρμα*. Ως εκ τούτου, καταφεύγει σε ενέργειες που το εξασθενούν και στο τέλος το εκμηδενίζουν. Αντί να αγωνίζεται για την προστασία του, καταφεύγει σε διάφορες μεθόδους με τις οποίες ελπίζει να επιτύχει την Απελευθέρωση.

Το αληθινό νόημα της λέξης *mukti* ή *moksha* είναι «απαλλαγή» ή «απελευθέρωση» (από τα δεσμά). Κάθε ζωντανό ον επιθυμεί να απελευθερωθεί από μια συγκεκριμένη σκέψη ή αντικείμενο για να προσκολληθεί σε κάποιο άλλο. Επομένως, με την ευρεία έννοια, μπορεί να ειπωθεί ότι κάθε ζωντανό ον αναζητά την Απελευθέρωση, καθώς επιθυμεί να απαλλαγεί από κάποια σκέψη ή αντικείμενο και να πιαστεί σε κάποιο άλλο.

Μερικές φορές, μπορεί κάποιος να απορρίψει ένα συγκεκριμένο αντικείμενο ή να εγκαταλείψει ένα συγκεκριμένο συναίσθημα, μόνο και μόνο για να αρπάξει ένα δεύτερο, να το επιθυμήσει απεγνωσμένα ή να προσπαθήσει να γευτεί τους καρπούς του. Από τη γέννηση μέχρι την ίδια τη στιγμή του θανάτου, ο άνθρωπος βιώνει πλήθος συναισθημάτων, σκέψεων, επιθυμιών και προσδοκιών.

Όταν το παιδί πεινάει, η μητέρα του του δίνει φαγητό, κι εκείνο ανακουφίζεται από την πείνα και νιώθει χαρούμενο. Η ανακούφιση από την πείνα είναι ένα είδος προσωρινής απελευθέρωσης.

Ο βουλιμικός υποφέρει από δυσπεψία. Για να ανακουφιστεί από αυτή την κατάσταση οδύνης που ονομάζεται δυσπεψία και να φτάσει στην κατάσταση ευτυχίας που ονομάζεται υγεία, χρειάζεται έναν γιατρό. Χάρη στη θεραπεία που παρέχει ο γιατρός, ο άνθρωπος θεραπεύεται και γίνεται ευτυχισμένος. Αυτό είναι επίσης ένα είδος απελευθέρωσης, η οποία είναι και πάλι προσωρινή.

Στα δύο παραπάνω παραδείγματα, τόσο η μητέρα όσο και ο γιατρός πρόσφεραν μόνο προσωρινή απελευθέρωση και όχι αιώνια.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ανθρώπινης ζωής, η εγκατάλειψη ενός πράγματος και η απόκτηση ή η αποδοχή ενός άλλου συμβαίνει με αμέτρητους τρόπους. Μα κάτι τέτοιο δεν μπορούμε να το αποκαλούμε Απελευθέρωση. Είναι όλα προσωρινές απελευθερώσεις, και τις βιώνουμε εκατομμύρια φορές στη ζωή μας.

«Μόνιμη Απελευθέρωση (Saswata mukti) είναι η βιωματική εκκείνη κατάσταση που όταν τη βιώσουμε παύουν οι επιθυμίες. Όταν τη δούμε, δεν επιθυμούμε να δούμε τίποτε άλλο. Όταν την καταναλώσουμε, δεν επιθυμούμε να φάμε τίποτα άλλο και όταν την απολαύσουμε, δεν επιθυμούμε να απολαύσουμε τίποτε άλλο».

Ο άνθρωπος σήμερα πιστεύει ότι η χαρά, η θλίψη και οι δυσκολίες προκαλούνται από κάποιον άλλον. Αυτό δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια αυταπάτη. Η οδύνη, η χαρά ή η ευχαρίστηση δεν είναι πράγματα που προκαλούν οι άλλοι. Είναι εκδήλωση της δικής μας κατάστασης του νου. Για την ψυχική μας ικανοποίηση, μεταθέτουμε την ευθύνη στους άλλους. Με αυτόν τον τρόπο, αντλούμε προσωρινή ικανοποίηση. Στην πραγματικότητα, αυτό αποτελεί μια φαντασίωση του νου.

Ας υποθέσουμε ότι κάποιος πέθανε. Οι συγγενείς, οι φίλοι και οι γείτονες επισκέπτονται την οικογένεια και προσπαθούν να τους παρηγορήσουν, ρωτώντας: «Τι συνέβη;» «Πώς έχασε τη ζωή του;» «Ποια ήταν η ασθένεια;» «Τον είδε γιατρός;» «Του έδωσε κάποιο φάρμακο;» Έτσι, τα μέλη της οικογένειας νιώθουν ανακούφιση από αυτά τα παρηγορητικά λόγια και σκέφτονται ότι αυτοί οι άνθρωποι νοιάζονται πραγματικά, αφού δείχνουν τόσο μεγάλο ενδιαφέρον.

Αντιθέτως, εάν κάποιος που έχει συνειδητοποιήσει την αλήθεια πίσω από τη γέννηση και τον θάνατο, επισκεφθεί την οικογένεια και προσπαθήσει να δικαιολογήσει την κατάσταση, λέγοντας: «Όσοι γεννιούνται πρέπει να πεθάνουν τη μια μέρα ή την άλλη, κι αυτός ο άνθρωπος γεννήθηκε, έζησε μια γεμάτη ζωή και τελικά πέθανε», αισθάνονται μεγαλύτερη θλίψη και αισθήματα αποστροφής για την απάντηση. Και μάλιστα μπορεί να σκεφτούν έτσι: «Αντί να ενδιαφερθεί για την κατάστασή μας και να προσπαθήσει να μας παρηγορήσει τούτη την ώρα της συμφοράς, δηλώνει

με αναλγησία ότι όσοι γεννιούνται πρέπει να πεθάνουν! Τι σόι άνθρωπος είναι αυτός! Πόσο σκληρόκαρδος!» Είναι φυσιολογικό να νιώθουν θλίψη με την αντίδραση και τη συμπεριφορά αυτού του ανθρώπου. Η αλήθεια είναι πάντα πικρή. Όσοι έχουν συνηθίσει στις προσωρινές απολαύσεις και στα ασήμαντα πράγματα της ζωής, πιστεύουν μόνο στο ψέμα. Ζουν μια ζωή γεμάτη αυταπάτες.

Το σώμα που εκτελεί τις πράξεις (*karma*) είναι προσωρινό. Όταν το ίδιο το σώμα είναι προσωρινό, πώς μπορούν οι πράξεις που εκτελούνται από αυτό να είναι μόνιμες; Και πώς γίνεται τα αποτελέσματα προσωρινών πράξεων να είναι μόνιμα; Μη συνειδητοποιώντας τούτη την αλήθεια, ο άνθρωπος σήμερα λαχταρά τους καρπούς ακόμα και της παραμικρής καλής πράξης, σκέψης ή συμπεριφοράς. Οι καρποί αυτών των εγκόσμιων πράξεων προσφέρουν μόνο πρόσκαιρη χαρά και όχι αιώνια ευδαιμονία. Η ίδια η ζωή είναι εφήμερη. Το σώμα μοιάζει με μια φυσαλίδα νερού. Η ζωή μας διαρκεί μόνο για λίγο. Μέσα σε αυτή την εφήμερη ζωή, αγωνιζόμαστε να αποκτήσουμε μόνιμα αποτελέσματα. Αυτό δεν είναι τίποτε άλλο παρά αυταπάτη.

Όταν επιθυμούμε να βιώσουμε τις αιώνιες αρχές της Αλήθειας (*Satyam*), της Καλοσύνης (*Shivam*) και της Ομορφιάς (*Sundaram*), και όταν θέλουμε και αποφασίζουμε να φτάσουμε σε τούτη την ιερή κατάσταση, πρέπει να είμαστε έτοιμοι να κάνουμε και τις ανάλογες θυσίες. Χωρίς Αλήθεια, δεν μπορεί να υπάρξει Ομορφιά. Χωρίς Ομορφιά, δεν μπορεί να υπάρξει Καλοσύνη. Το πρώτο στάδιο στην πνευματική πρακτική (*sadhana*) είναι να στοχαζόμαστε την αρχή ότι «*Η Αλήθεια είναι Θεός*». Αυτή η Αλήθεια έγινε Καλοσύνη, πράγμα που σημαίνει ότι η Αλήθεια διακηρύχθηκε ως το Αγαθό, το Υπέρτατο Ον. Αργότερα ειπώθηκε ότι «*Η Ομορφιά είναι Θεός*», καθώς πηγάζει μέσα από αυτή την Αλήθεια.

Αν και οι λέξεις *Σάτυαμ*, *Σίβαμ* και *Σούνταραμ* φαίνονται να είναι τρεις διαφορετικές λέξεις με τρία διαφορετικά νοήματα, είναι στην πραγματικότητα αλληλένδετες. Όπως ακριβώς δεν μπορούν να υπάρξουν λέξεις χωρίς νόημα και το αντίστροφο, έτσι υπάρχει

και μια αδιαχώριστη σχέση ανάμεσα σ' αυτές τις τρεις λέξεις. Η μία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την άλλη.

Κάποτε, μια πριγκίπισσα της Ελλάδας έδωσε έναν όρκο: θα παντρευόταν μόνο τον άνθρωπο που θα τη νικούσε σε αγώνα δρόμου. Ήταν πασίγνωστη για την ταχύτητά της στο τρέξιμο. Διαγωνίστηκε με πολλούς σπουδαίους πρίγκιπες και τους νίκησε όλους, φτάνοντας πρώτη στη γραμμή του τερματισμού. Οι πρίγκηπες δεν μπορούσαν να αντέξουν την ταπείνωση της ήττας. Ένωθαν συχνά έντονο θυμό, ο οποίος από μόνος του αποτελεί μια μεγάλη αδυναμία.

Τότε, μερικοί από αυτούς τους ηττημένους πρίγκιπες μαζεύτηκαν και αποφάσισαν να βρουν κάποιον τρόπο να ταπεινώσουν την πριγκίπισσα. Σκέφτονταν συνεχώς τρόπους με τους οποίους θα μπορούσαν να τη νικήσουν και να δαμάσουν την περηφάνια της. Σκέφτηκαν ότι μόνο οι μεγάλοι σοφοί —εκείνοι που έχουν συνειδητοποιήσει την Αλήθεια, έχουν κυριεύσει τις αισθήσεις τους και έχουν απαρνηθεί κάθε προσκόλληση— θα μπορούσαν να τους δείξουν τον σωστό δρόμο. Έτσι, πήγαν σε έναν τέτοιο μεγάλο σοφό, ο οποίος τους πρότεινε μια πολύ έξυπνη στρατηγική. Τους είπε: «Κοιτάξτε, αγαπητοί μου πρίγκιπες! Φαίνεται πως έχετε στην κατοχή σας πολλά πολύτιμα κοσμήματα. Πάρτε τα ένα-ένα και ρίξτε τα στον δρόμο καθώς θα τρέχετε μαζί με την πριγκίπισσα στον αγώνα. Ακολουθήστε αυτή τη μέθοδο ακριβώς όπως σας λέω. Είμαι βέβαιος ότι η πριγκίπισσα θα αποσπαστεί, θα μείνει πίσω και έτσι θα κερδίσετε τον αγώνα».

Καθ' υπόδειξη του σοφού, ένας από τους πρίγκιπες προσήλθε και προσκάλεσε την πριγκίπισσα σε αγώνα δρόμου. Μαζί του έφερε τα καλύτερά του κοσμήματα. Την ώρα λοιπόν που διαγωνίζονταν, άρχισε να ρίχνει το ένα κόσμημα μετά το άλλο στο έδαφος, κατά μήκος της διαδρομής. Θελγμένη από τα πολύτιμα και λαμπερά στολίδια, η πριγκίπισσα σταματούσε κάθε φορά όπου αυτά έπεφταν, τα μάζευε και μετά ξανάρχιζε να τρέχει. Και όπως ήταν φυσικό, δεν κατάφερε να πάρει την πρωτιά. Νικητής του αγώνα ανακηρύχθηκε ο πρίγκηπας. Η πριγκίπισσα ηττήθηκε και, σύμφωνα με τον όρο που η ίδια είχε θέσει, παντρεύτηκε τον νικητή πρίγκιπα.

Μόνον όταν ο πρίγκιπας αποφάσισε να θυσιάσει τα πολύτιμα κοσμήματά του, κατάφερε να κερδίσει την πριγκίπισσα. Η ιστορία αυτή αποκαλύπτει την αλήθεια ότι, προκειμένου να επιτύχουμε κάτι μεγάλης αξίας, οφείλουμε να είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε κάτι εξίσου πολύτιμο. Σε αυτή την αλληγορία, ο Βασιλιάς αντιπροσωπεύει τον Θεό (*Paramatma*), ενώ ο Πρίγκιπας εκπροσωπεί τον πιστό (*bhakta*). Όταν ένας τέτοιος Πρίγκιπας επιθυμεί να αξιωθεί της «Ευδαιμονίας του Βασιλείου» (*samrajya Lakshmi*), πρέπει να είναι πρόθυμος να προσφέρει τα κοσμήματά του. Κατά τον ίδιο τρόπο, όταν ένας πιστός επιζητεί την ευλογία της «Ευδαιμονίας του Βασιλείου της Απελευθέρωσης» (*moksha samrajya Lakshmi*), πρέπει να προσφέρει τα εσωτερικά κοσμήματα των αρετών του. Οι αρετές είναι τα πολύτιμα στολίδια μέσα μας.

Στην πραγματικότητα, το καλό και το κακό είναι και τα δύο δημιουργήματα του νου. Ο νους είναι υπεύθυνος τόσο για τα δεσμά όσο και για την Απελευθέρωση (*Manayena manushyanam karanam bandha mokshayoh*), καθώς επίσης και για το καλό και για το κακό. Όταν ο νους ακολουθεί τις αγνές ιδιότητες (*satvic*), καλλιεργεί αρετές. Αντίθετα, όταν ακολουθεί τις γεμάτες πάθη (*rajasic*) και τις νωθρές (*tamasic*) ιδιότητες (όπως επιθυμία, ανησυχία, οκνηρία), αναπτύσσει κακές συνήθειες. Όταν ένα κομμάτι σίδηρο παραμένει μέσα στο χώμα, θα σκουριάσει και θα χάσει τη δύναμή του με πολλούς τρόπους. Το ίδιο κομμάτι σίδηρο, όταν μπει μέσα στη φωτιά, αλλάζει ακόμα και το χρώμα του σε λαμπερό κόκκινο και γίνεται μαλακό, αποβάλλοντας τη συσσωρευμένη σκόνη και τη σκουριά. Και μόνο τότε γίνεται έτοιμο να μορφοποιηθεί σε κόσμημα ή σε κάποιο εργαλείο. Και στις δύο καταστάσεις, το κομμάτι του σιδήρου είναι ένα και το αυτό. Μόνο ο τόπος όπου φυλάσσεται είναι διαφορετικός. Παρομοίως, ο νους είναι ένας. Όταν βρίσκεται σε ευσεβές και γαλήνιο περιβάλλον (*satvic*), καλλιεργεί αγαθές ιδιότητες. Όταν βρίσκεται σε εμπάθες (*rajasic*) ή σκοτεινό (*tamasic*) περιβάλλον, αναπτύσσει κακές ιδιότητες.

Μόνο όταν ο άνθρωπος απαλλαγεί από τη νωθρότητα και τον λήθαργο (tamas), θα μπορέσει να συλλάβει την Αλήθεια. Εάν δεν ελευθερωθεί από την εμπάθη δραστηριότητα (rajas), δεν θα μπορέσει ποτέ να αναπτύξει πραγματική αφοσίωση.

*Μόνο μέσα από τη νηφάλια γαλήνη (satva guna),
θα μπορέσει κανείς να αξιωθεί με πραγματική αφοσίωση.
Αυτή είναι η αλήθεια που σας αποκαλύπτω.*

Ενσαρκώσεις του Θείου Εαυτού!

Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι το καθήκον του πνευματικού αναζητητή είναι να καταβάλει προσπάθειες ώστε να κατευθύνει το νου προς ιερές και επωφελείς δραστηριότητες, εξαγιάζοντας έτσι τη ζωή του. Απελευθέρωση δεν σημαίνει απλώς την απάρνηση προσωρινών συναισθημάτων ή εφήμερων επιθυμιών. Πρέπει να πιστέψουμε ότι η ορθή και εύκολη ατραπός προς την επίτευξη της απελευθέρωσης είναι η ακλόνητη πίστη στην Αιώνια Αρχή, η εγκατάλειψη των εφήμερων επιθυμιών και, μέσω αυτών, η εμπειρία μιας αγνής, σταθερής και ανιδιοτελούς αγάπης. Δεν πρέπει να θεωρούμε ότι απελευθέρωση είναι απλώς η μη-προσκόλληση ή η εγκατάλειψη ενός πράγματος.

Ακόμη και τα έντομα, τα σκουλήκια και τα άλλα πλάσματα εγκαταλείπουν συνεχώς ένα πράγμα για να μεταβούν σε κάποιο άλλο. Επομένως υπό την έννοια αυτή, όλα τα όντα είναι αναζητητές της Απελευθέρωσης. Ακόμη και τα σκουλήκια και τα έντομα επιζητούν τη λύτρωση. Παρόλα αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν Απελευθερωμένα. Το αληθινό νόημα της Απελευθέρωσης έγκειται στην καθοδήγηση του νου στην ορθή ατραπό, μέσω της οποίας συνειδητοποιείται το αληθινό μυστήριο αυτού του ίδιου του νου.

Έχω τονίσει αυτό το σημείο σε πολλούς ανθρώπους και σε αμέτρητες περιστάσεις. Όμως, επειδή πολλοί νεοφώτιστοι έρχονται κοντά μας, οφείλω να επαναλάβω όσα ήδη έχουμε μοιραστεί. Ίδού ένα κομμάτι ύφασμα. Η βάση για το ύφασμα αυτό είναι τα νήματα που είναι εξυφασμένα ως στημόνι και υφάδι. Τα νήματα αυτά ενώνονται και γίνονται ύφασμα. Χωρίς τα νήματα αυτά, δεν μπορεί να υπάρξει ύφασμα. Παρομοίως, τα νήματα των επιθυμιών μας συνυφαίνονται για να δημιουργήσουν το ύφασμα του νου μας. Τα νήματα και το ύφασμα δεν είναι διαφορετικά πράγματα. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο νους και οι λογισμοί μας δεν διαφέρουν. Υποθέστε ότι αφαιρούμε το ένα νήμα μετά το άλλο. Τότε, δεν απομένει καθόλου ύφασμα! Παρομοίως, όταν η μία επιθυμία μετά την άλλη εγκαταλείπεται, ο νους παύει να υφίσταται! Γι'

αυτό, εάν επιθυμείτε να γνωρίσετε τα μυστήρια του νου, μάθετε ότι ο νους δεν είναι παρά ένα σύνολο επιθυμιών. Όταν οι επιθυμίες εξαλειφθούν ολοκληρωτικά, αυτή η κατάσταση ονομάζεται Απελευθέρωση.

Κάποτε, ένας μαθητής ρώτησε τον δάσκαλό του «Σουάμι, δεν έχω καμία άλλη επιθυμία για εκπλήρωση σε τούτον τον κόσμο παρά μόνον την Απελευθέρωση». Τότε ο δάσκαλος αποκρίθηκε: «Αυτό ακριβώς το γεγονός, ότι στερείσαι επιθυμιών, αποτελεί από μόνο του Απελευθέρωση». Πώς μπορούν, λοιπόν, να ελαττωθούν οι επιθυμίες μας; Στην πραγματικότητα, δεν χρειάζεται να προσπαθήσετε να μειώσετε τις επιθυμίες σας. Η καλύτερη και ευκολότερη οδός είναι να στρέψετε όλες τις επιθυμίες σας προς τον Θεό. Εάν αναγνωρίσουμε την Αλήθεια ότι οτιδήποτε επιθυμούμε, οτιδήποτε πράττουμε και οτιδήποτε βλέπουμε, γίνονται όλα για χάρη του Θεού, αυτό και μόνο αρκεί. Αυτή είναι η απλή και εύκολη ατραπός προς τον Θεό.

Οφείλουμε επίσης να αντιληφθούμε την αλήθεια ότι ο Θεός Εαυτός - Άτμα είναι Πνεύμα που διαπνέει κάθε ζωντανό ον και ότι όλοι είναι ενσαρκώσεις αυτού του Θείου Εαυτού. Εάν επιθυμούμε να επιτύχουμε κάτι, αλλά δεν καταβάλλουμε επαρκή και συνειδητή προσπάθεια, ουδέποτε θα μπορέσουμε να το κατορθώσουμε. Η προσπάθεια είναι πολύ απαραίτητη τόσο στα εγκόσμια ζητήματα όσο και στα πνευματικά. Για παράδειγμα, όταν ένα μικροσκοπικό μυρμήγκι καταβάλλει προσπάθεια να βαδίσει, μπορεί να διανύσει ακόμα και πολλά μίλια. Αντίθετα, εάν ένας αετός δεν έχει την επιθυμία να πετάξει, ούτε μία ίντσα δεν μπορεί να προχωρήσει. Γι' αυτό και έχει λεχθεί ότι τα πάντα μπορούν να επιτευχθούν στον κόσμο μέσω της πνευματικής άσκησης (*sadhana*). Μόνο όταν αναλαμβάνουμε τη *σάντανα* συνειδητά και επιμελώς, θα είμαστε άξιοι να λάβουμε και τον καρπό της.

Ενσαρκώσεις του Θείου Εαυτού! Η πνευματική σας άσκηση θα καταστεί καρποφόρος μόνο όταν καταβάλετε προσπάθεια να καταλαγιάσετε τα συναισθήματα και τις ανησυχίες σας κατά το δυνατόν, και στρέψετε τον νου σας προς τη σωστή κατεύθυνση.

- Ομιλία του Μπαγκαβάν Σρι Σάτυα Σάι Μπάμπα, που δόθηκε κατά τη διάρκεια της Ντάσαρα του 1976

SRI SATYA SAI VIDYA VIHAR
VISA KHARATNAM

Εμπειρίες
πιστών

ΠΩΣ Η 24^Η ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 2011 ΜΕ ΕΝΕΡΓΟΤΟΙΗΣΕ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΑΓΚΑΒΑΝ ΣΡΙ ΣΑΤΥΑ ΣΑΪ ΜΠΑΜΠΑ ΔΕΝ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΜΕ ΒΑΘΙΑ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΗ. Ρίζωσε ήσυχα και ομαλά στην καθημερινή ζωή μου και εξελίχθηκε μέσα από ανεπαίσθητες εμπειρίες που σταδιακά αναμόρφωσαν την κατανόησή μου για τη ζωή και το Θείο. Η στιγμή που με μεταμόρφωσε περισσότερο ήταν το Μάχασαμάντι του Σουάμι στις 24 Απριλίου 2011, το τέλος της επίγειας παραμονής Του.

Γνώρισα για πρώτη φορά τον Σουάμι κατά τα πρώτα μου χρόνια ως μαθητής στο Σχολείο Σάττυα Σαί στο Βισακαπάτναμ, όπου σπούδασα από το νηπιαγωγείο έως την 10^η τάξη. Είναι ενδιαφέρον ότι οι γονείς μου δεν ήταν πιστοί του Σαί και στο σπίτι δεν συζητούσαν για τον Σουάμι. Η απόφαση να εγγραφώ στο σχολείο επηρεάστηκε κυρίως από τη φήμη του για την πειθαρχία και την εκπαίδευση που βασίζεται στις αξίες.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι ενώ ήμουν βυθισμένος σε ένα περιβάλλον μπάτζαν, ηθικών οδηγιών και πνευματικών ιδανικών κάθε μέρα, η ενασχόλησή μου μαζί τους παρέμεινε σε μεγάλο βαθμό εξωτερική. Συμμετείχα, παρατηρούσα και απορροφούσα, αλλά δεν εσωτερικά τα μαθήματα.

Υπήρξαν στιγμές κατά τη διάρκεια αυτών των ετών που, εκ των υστέρων, φαίνονται σημαντικές. Σε μια περίπτωση, ως μέλος της σχολικής μας ομάδας, είχαμε προετοιμαστεί για την παρουσίαση του Shiva Tandavam (κοσμικός χορός του Σίβα ως Ναταράτζα) στο Πρασάντι Νίλαγιαμ. Κάναμε πρόβες επιμελώς και ανυπομονούσαμε για την ευκαιρία να παραστήσουμε μπροστά στον Σουάμι. Ωστόσο αυτή η ευκαιρία δεν υλοποιήθηκε ποτέ. Άλλες ομάδες επέστρεψαν έχοντας ιστορίες να μοιραστούν, αλλά εμείς όχι. Θυμάμαι ότι ένιωθα σιωπηλά απογοητευμένος -όχι συντετριμμένος αλλά προβληματισμένος. Οι δάσκαλοί μου μας διαβεβαίωναν συνεχώς: «Συνεχίστε να προσεύχεστε, θα έρθει η σειρά σας». Αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω. Είχαμε φτάσει μέχρι το τέλος. Γιατί να μην μας αφήσει να παίξουμε; Δεν είχα απάντηση τότε και κατά κάποιο τρόπο, ακόμα δεν έχω. Αλλά χρόνια αργότερα βρέθηκα πίσω στο Πρασάντι Νίλαγιαμ στην ίδια σκηνή, με έναν τρόπο που δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ.

Τα Κέντρα Σάι είναι Κέντρα Αγάπης

Μια πιο συνειδητή φάση του ταξιδιού μου ξεκίνησε χρόνια αργότερα, το 2008, στις Ηνωμένες Πολιτείες, μετά τη μετακόμισή μου στην περιοχή του κόλπου του Σαν Φρανσίσκο. Δεν γνώριζα καν ότι υπήρχε ένας Οργανισμός Σάτια Σάι εκτός Ινδίας. Ένας ξάδερφος που γνώριζε για τα σχολικά μου χρόνια με πήγε σε ένα τοπικό κέντρο Σάι, και αυτό άλλαξε τα πάντα. Αυτό που ξεκίνησε ως μια περιστασιακή επίσκεψη, σταδιακά εξελίχθηκε σε κάτι ουσιαστικό, αλλά όχι λόγω κάποιας πνευματικής αφύπνισης εκ μέρους μου. Πήγαζε από μια αίσθηση οικειότητας και περιέργειας. Τα πρώτα κιόλας μπάτζανς που άκουσα στο Κέντρο περιείχαν μελωδίες που αναγνώριζα από τα σχολικά μου χρόνια, κάτι που ήταν παρήγορο. Αυτό που συνάντησα δεν ήταν ένα σύστημα πεποιθήσεων που έπρεπε να γίνουν αποδεκτές, αλλά μια κοινότητα που εξέφραζε ζεστασιά, αποδοχή και γνήσια φροντίδα.

Η συμμετοχή μου μεγάλωνε με τη βοήθεια των ανθρώπων γύρω μου. Ένας συνάδελφος νεαρός ενήλικας ανέλαβε να με φέρνει σε κάθε εκδήλωση. Στα μπάτζανς κάποιος καθόταν δίπλα μου και με βοηθούσε να τραγουδήσω. Δεν είχα τραγουδήσει ποτέ πριν. Στους κύκλους μελέτης, συζητιούνταν έννοιες όπως ο Άτμα και η θεική αγάπη -έννοιες που μου φαίνονταν εντελώς ξένες. Δεν απόλαυσα αυτές τις συζητήσεις και δεν τις καταλάβαινα πλήρως. Αλλά συνέχισα, επειδή αυτοί οι άνθρωποι νοιάζονταν πραγματικά για μένα. Η συνεχής παρουσία μου ήταν λιγότερο μια αντανάκλαση της κατανόησης του προγράμματος και περισσότερο μια απάντηση στην ειλικρίνεια και την καλοσύνη των γύρω μου. Εκ των υστέρων, αναγνωρίζω ότι αυτό ήταν ένα πρώιμο μάθημα: η πνευματική σύνδεση συχνά καλλιεργείται μέσω της αγάπης πολύ πριν γίνει κατανοητή διανοητικά.

Παρόλ' αυτά ήμουν ακόμα διστακτικός. Θυμάμαι ότι μου ζητήθηκε να βοηθήσω στην καθοδήγηση μιας δραστηριότητας κατά τη διάρκεια ενός retreat. Καταβεβλημένος από την ανησυχία, απλώς δεν εμφανίστηκα, χωρίς να το πω σε κανέναν. Τώρα κοιτώντας πίσω συνειδητοποιώ ότι ήταν ένας δισταγμός εκ μέρους μου να κάνω ένα βήμα μπροστά, ακόμα και όταν η πόρτα ήταν ορθάνοικτη. Ωστόσο το ταξίδι μου δεν σταμάτησε. Όχι επειδή πίστευα στον εαυτό μου, αλλά επειδή οι άλλοι πίστευαν σε μένα περισσότερο από ό,τι πίστευα εγώ στον εαυτό μου.

Μαχασαμάντι - ο Ισοσταθμιστής

Μια καθοριστική στιγμή ήταν το 2011, κατά τη διάρκεια του Μαχασαμάντι του Σουάμι. Για πολλούς πιστούς αυτή η περίοδος σηματοδεύτηκε από βαθιά θλίψη για την απώλεια της φυσικής Του παρουσίας. Για μένα η εμπειρία ήταν διαφορετική και πρέπει να είμαι ειλικρινής για τον λόγο που την αντιμετώπιζα έτσι.

Μέχρι τότε, η κατανόησή μου για τον Σουάμι βασιζόταν κυρίως στη φυσική Του παρουσία και στις εμπειρίες εκείνων που ήταν στην άμεση παρουσία Του - ευλογημένοι με ντάρσαν, συνεντεύξεις και στιγμές προσωπικής σύνδεσης. Δεν είχα τίποτα από αυτά. Ήρθα στον Οργανισμό Σάι αργά και δυσκολεύτηκα να συνδεθώ με εμπειρίες που φαίνονταν προσωπικές για τους άλλους, αλλά μου φάνηκαν μακρινές. Υπήρχε πάντα ένα χάσμα που δεν

μπορούσα να γεφυρώσω. Με το Μαχασαμάντι, αυτό το χάσμα διαλύθηκε. Από τη στιγμή που ο Σουάμι δεν περιοριζόταν στη φυσική μορφή, η διάκριση μεταξύ εκείνων που είχαν βιώσει εγγύτητα και εκείνων που δεν είχαν φαινόταν να εξαφανίζεται. Όλα τα ταξίδια μας στο μέλλον θα συνέκλιναν. Αντί για μια αίσθηση απώλειας, ένιωσα κάτι πιο κοντά στην ανακούφιση και μια νέα ξεκάθαρη εικόνα. Σηματοδότησε την αρχή ενός πιο προσωπικού, εσωτερικού ταξιδιού, ενός ταξιδιού που δεν εξαρτιόταν πλέον από την εξωτερική, φυσική εγγύτητα με τον Σουάμι.

Τότε που βίωσα τον Σουάμι προσωπικά

Στην πραγματικότητα, οι σπόροι αυτού του νέου κεφαλαίου είχαν φυτευτεί ακόμη και πριν από το Μαχασαμάντι. Τον Δεκέμβριο του 2010, ως μέλος της ομάδας Νέων Ενηλίκων Σάι της Περιοχής του Κόλπου, είχαμε αποφασίσει να υπηρετήσουμε τους άπορους πέρα από την απλή παροχή τροφίμων και ρούχων. Γράψαμε μια επιστολή στον Σουάμι εκφράζοντας αυτή την πρόθεση. Ο Σουάμι την αποδέχτηκε και την ευλόγησε. Το έργο ξεκίνησε τον Απρίλιο του 2011. Η ακολουθία των γεγονότων παραμένει πολύ ξεχωριστή για μένα -ζητήσαμε τις ευλογίες Του, τις έδωσε και στη συνέχεια το ταξίδι ξεδιπλώθηκε ακριβώς καθώς Εκείνος άρχισε να μεταβαίνει στο άπειρο και το άμορφο.

Συνεργαστήκαμε με την Κοινοπραξία Στέγασης EHC, ένα καταφύγιο αστέγων στο Σαν Χοσέ, για να βοηθήσουμε άτομα που ήταν φυλακισμένα για πάνω από 15 χρόνια να επανενταχθούν με επιτυχία στην κοινωνία. Πολλοί απ' αυτούς δεν γνώριζαν την ύπαρξη υπολογιστών, ούτε μπορούσαν να χειριστούν «ποντίκι». Ωστόσο, μια απλή αίτηση εργασίας για οποιαδήποτε θέση απαιτούσε ηλεκτρονική υποβολή. Ήμασταν μηχανικοί, δικηγόροι και δάσκαλοι. Δεν ξέραμε λοιπόν πλήρως τι κάναμε, καθώς αυτοί οι άνθρωποι έκαναν αιτήσεις για εργασία σε αποθήκες και κουζίνες, έναν κόσμο άγνωστο σε εμάς. Αλλά απλά ξεκινήσαμε. Κάθε Τετάρτη βράδυ, μερικοί από εμάς πηγαίναμε στο καταφύγιο και καθόμασταν με κάθε συμμετέχοντα σε προσωπική βάση για να διδάξουμε δεξιότητες πληροφορικής και ετοιμότητα για εργασία. Θέσαμε έναν πολύ συγκεκριμένο στόχο: μέχρι τις 23

Νοεμβρίου, στα γενέθλια του Σουάμι, τουλάχιστον ένα άτομο στην ομάδα θα έπρεπε να εξασφαλίσει εργασία.

Και τότε συνέβη κάτι αξιοσημείωτο. Ένας 86χρονος κύριος που είχε περάσει δεκαετίες δουλεύοντας με άτομα που είχαν φυλακιστεί στο παρελθόν, προσφέρθηκε να βοηθήσει με τους πόρους του, καθοδηγώντας μας για το πώς να προσεγγίσουμε τους εργοδότες σχετικά με την πρόσληψη ατόμων με ποινικό μητρώο - κάτι που κανείς μας δεν ήξερε πώς να διαχειριστεί. Για μένα ήταν η απόδειξη της πανταχού παρουσίας του Σουάμι, που έσπευσε να μας βοηθήσει ακριβώς όταν το χρειαζόμασταν. Τον Οκτώβριο του 2011, εβδομάδες πριν από τα γενέθλια του Σουάμι, το πρώτο άτομο στην ομάδα εξασφάλισε δουλειά. Η δυναμική συνεχίστηκε, το πρόγραμμα διήρκεσε για δύο ακόμη χρόνια και συνεχίσαμε να υπηρετούμε σε ένα καταφύγιο γυναικών και σε άλλες τοποθεσίες τα επόμενα χρόνια.

Αυτή η εμπειρία μας χάρισε βαθιά επίγνωση. Η προσπάθεια που καταβάλαμε, αν και ειλικρινής, είχε περιορισμένο εύρος. Ωστόσο, τα αποτελέσματα ήταν πολύ μεγαλύτερα από αυτά που θα μπορούσαμε να επιτύχουμε από μόνοι μας. **Μας ενίσχυσε ένα αξίωμα που συχνά τόνιζε ο Σουάμι: «όταν κάποιος κάνει ένα ειλικρινές βήμα στην υπηρεσία των άλλων, το Θείο ενισχύει την προσπάθεια με τρόπους που ξεπερνούν την κατανόησή μας».** Αυτό ήταν το πρώτο θεμέλιο της Αυτοπεποίθησης.

Η χαρά που βρήκα σε αυτή την υπηρεσία ήταν μοναδική. Όσο περισσότερο επένδυα στο πρόγραμμα και στον Οργανισμό, τόσο περισσότερα κέρδιζα. Μπορεί να φαίνεται εγωιστικό, αλλά ειλικρινά αυτό συνέβη. **Μετέτρεψε την κατανόησή μου για την υπηρεσία από υποχρέωση ή δραστηριότητα σε πηγή εσωτερικής ικανοποίησης, έμπνευσης και σκοπού.**

Κάντε το Έργο του Σάι κι ο Σάι θα κάνει το δικό σας

Καθώς οι ευθύνες μου αυξάνονταν, σταδιακά μεταπήδησα σε ηγετικούς ρόλους τόσο σε περιφερειακό όσο και σε εθνικό επίπεδο στον Οργανισμό. Αυτοί οι ρόλοι παρουσίαζαν νέες προκλήσεις, ειδικά στην εξισορρόπηση των επαγγελματικών καθηκόντων, της

οικογενειακής ζωής και των δεσμεύσεων. Σε περιφερειακό επίπεδο, οι περισσότερες συναντήσεις πραγματοποιούνταν κατά τη διάρκεια του οικογενειακού χρόνου και δυσκολευόμουν να συμμετάσχω σε αυτές. Ήθελα πραγματικά να συνεχίσω να υπηρετώ και προσευχόμουν για την ευκαιρία, αλλά δεν μπορούσα να βρω έναν τρόπο να εξισορροπήσω τα πάντα. Ακριβώς τη στιγμή που σκεφτόμουν να παραιτηθώ, μου προσφέρθηκε ένας εθνικός ρόλος. Έκτοτε οι συναντήσεις τελείωναν αρκετά νωρίς, ώστε να κερδίσω πάλι πίσω τα βράδια μου -η προσευχή μου απαντήθηκε από τον Σουάμι με τον πιο απροσδόκητο τρόπο. Ο Σουάμι, που είναι πέρα από τον χρόνο, κυριολεκτικά αναδιτάξε τα γεγονότα της ζωής μου ώστε να δημιουργήσει χρόνο για μένα. Αλλά πήγε και πολύ παραπέρα. Η ίδια η εργασία με βοήθησε να ιεραρχήσω και να διαχειριστώ τον χρόνο μου πιο αποτελεσματικά. **Όταν ο Σουάμι λέει: «Κάντε τη δουλειά Μου κι εγώ θα κάνω τη δική σας», ίσως να εννοεί ότι πως η ζωή γίνεται ευκολότερη, αλλά ότι μέσω της υπηρεσίας Του χτίζουμε ικανότητες που δεν είχαμε ποτέ πριν.**

Ένα από αυτά τα δώρα ήταν η ανάπτυξη της «ικανότητάς μου να ακούω». Κατά τη διάρκεια περιόδων οργανωτικών αλλαγών, πολλοί Νέοι Ενήλικες είχαν ερωτήσεις και ανησυχίες. Σε μια τέτοια περίπτωση, είδα για πρώτη φορά στον ύπνο μου τον Σουάμι, όπου έσπρωχνα την καρέκλα Του μέσα από τρεις ανώμαλες πόρτες σε ένα κτίριο. Για μένα, αυτές οι ανωμαλίες αντανakλούσαν τις μεγάλες οργανωτικές αλλαγές που θ' αντιμετώπιζα ως υπεύθυνος, αλλά το μήνυμα ήταν σαφές: *«Συνέχισε να προχωράς»*. Έμαθα ότι η αποτελεσματική ηγεσία δεν έγκειται στην παροχή άμεσων απαντήσεων, αλλά στη δημιουργία χώρου για διάλογο και κατανόηση. Αυτή η δεξιότητα ήταν πολύ χρήσιμη όταν προήχθηκα ως αρχηγός μιας διαγεωγραφικής ομάδας. Με βοήθησε πολύ, ειδικά κατά τη διάρκεια της πανδημίας COVID, όταν το να ακούμε από μια οθόνη ήταν το μόνο που είχαμε.

Ο Διεθνής Οργανισμός Σάι είναι ένα εργαστήριο ανάπτυξης

Για μένα ο Διεθνής Οργανισμός Σάι, ειδικά το πρόγραμμα Νέοι Ενήλικες Σάι, είναι σαν ένα εργαστήριο. Ένα «Ναι» οδηγεί στην

επόμενη ευκαιρία, όπως επεξεργασία βίντεο, γραφιστική, παίξιμο τάμπλα, δημόσια ομιλία, πληροφορική, τραγούδι *μπάτζαν*, κατανόηση κύκλων μελέτης και εργασία με παιδιά στην Εκπαίδευση Σάτσα Σάι. Αυτό που ξεκίνησε με ένα βήμα στην υπηρεσία επεκτάθηκε και στις τρεις πτέρυγες του Οργανισμού Σάι Αυτές οι εμπειρίες είχαν ευρύτερο αντίκτυπο στην προσωπική και επαγγελματική μου ζωή. Οι δεξιότητες που ανέπτυξα στην πορεία με βοήθησαν και σε κάθε άλλο τομέα. **Αργότερα όταν σπούδασα MBA στη Σχολή Wharton του Πανεπιστημίου της Πενσυλβάνια, διαπίστωσα ότι πολλές από τις ικανότητες που τονίζονταν εκεί είχαν ήδη αναπτυχθεί μέσα μου από τα χρόνια της συμμετοχής μου στον Παγκόσμιο Οργανισμό Σάι.**

Αναλογιζόμενος το ταξίδι μου, οι στιγμές ενός «ολοκληρωμένου κύκλου» ξεχωρίζουν περισσότερο. Για παράδειγμα, ο χορός που δεν μου δόθηκε η ευκαιρία να εκτελέσω ως απογοητευμένος μαθητής ολοκλήρωσε τον κύκλο του χρόνια αργότερα. Στο Παγκόσμιο Φεστιβάλ Νεολαίας του 2016, βρέθηκα σε μια σκηνή στο Πρασάντι Νίλαγιαμ, παρουσιάζοντας ένα τηλεπαιχνίδι για τη ζωή του Σουάμι. Αυτό που φαινόταν σαν μια χαμένη ευκαιρία ήταν απλώς μέρος ενός μεγαλύτερου, αόρατου σχεδίου που ενορχηστρώθηκε από τον Θεό.

Τελικά αυτό που μου έδωσε το Μαχασαμάντι του Σουάμι δεν ήταν απλώς μια αλλαγή στην κατανόηση. Ήταν η αρχή ενός ταξιδιού πίστης και θάρρους.

Ένα βήμα τη φορά

Το εγχείρημα με την Κοινοπραξία Στέγασης ήταν το πρώτο μου βήμα στο άγνωστο -ένας μετανάστης που μόλις που μπορούσε να διαχειριστεί τις τοπικές διαλέκτους, καθισμένος απέναντι από κάποιον που είχε περάσει 20 χρόνια στη φυλακή, προσπαθώντας να του μάθει πώς να χρησιμοποιεί έναν υπολογιστή. Τότε, δεν είχα ιδέα τι έκανα. Αλλά έκανα το πρώτο βήμα και τα αποτελέσματα ακολούθησαν. Αυτά τα αποτελέσματα μου έδωσαν την αυτοπεποίθηση να κάνω το επόμενο βήμα και το επόμενο.

Έτσι λειτούργησε για μένα. Κάθε πράξη θάρρους βασίζεται στην προηγούμενη: υπηρέτησα στην εθνική ομάδα Νέων όταν δεν είχα

μεγαλώσει εδώ και δεν είχα κατανοήσει πλήρως το τοπικό πλαίσιο. Στο Wharton, έχοντας το θάρρος να είμαι πλήρως παρών σε κοινωνικά περιβάλλοντα και το θάρρος να πω όχι παρά τον φόβο ότι θα χάσω κάτι. Παιρητήθηκα από μια άνετη, υψηλά αμειβόμενη δουλειά και μια καριέρα 18 ετών για να ξεκινήσω τη δική μου επιχείρηση, επειδή η εξέλιξη μερικές φορές συνεπάγεται την εγκατάλειψη του οικείου και την υιοθέτηση του νέου. Παρακολούθησα εντατική εκπαίδευση ηγεσίας του Σώματος Πεζοναυτών στο Quantico ως ένας από τους γηραιότερους εκπαιδευόμενους ανάμεσα σε 80 άτομα, έρποντας πάνω στη λάσπη, δεχόμενος φωνές, επειδή ένας ηγέτης πρέπει πρώτα να είναι καλός ακόλουθος. Και ο Σουάμι μου το δίδαξε αυτό πολύ πριν το κάνει οποιοσδήποτε λοχίας.

Κανένα από αυτά τα βήματα δεν θα είχε συμβεί χωρίς το πρώτο.

Αυτό η εγγύτητα που κάποτε νόμιζα ότι μου έλειπε, τη βρήκα μέσω της αγάπης -όχι προσεγγίζοντας κάτι εξωτερικό, αλλά αναγνωρίζοντας κάτι μέσα μου. Αυτή η αναγνώριση δεν ήρθε μέσω της σκέψης. Ήρθε μέσω της πράξης. Έκανα το πρώτο βήμα. Μετά το επόμενο. Η αυτοπεποίθηση που προέρχεται από τη δράση δεν είναι κάτι ασήμαντο. Είναι η αργή συνειδητοποίηση ότι είμαι ικανός για πολύ περισσότερα από όσα πίστευα. Και αυτό, πιστεύω, είναι η αρχή της αναγνώρισης του Θείου μέσα μου.

Mr Lakshman Mantha, ΗΠΑ

Ο κ. Lakshman Mantha φοίτησε στο σχολείο Sri Sathya Sai Vidya Vihar στο Βισακαπάτναμ της Ινδίας. Αφού μετακόμισε στις ΗΠΑ, υπηρέτησε τον Παγκόσμιο Οργανισμό Σάι από το 2008. Αποφοίτησε το 2016 από το Διεθνές Πρόγραμμα Ηγεσίας Νέων Σάτβα Σάι, υπηρέτησε ως Συντονιστής Νέων Ενηλίκων για την Περιοχή 7 και αργότερα ως εθνικός Συντονιστής Νέων Ενηλίκων για τον Διεθνή Οργανισμό των ΗΠΑ. Έχει ηγηθεί πολλών καινοτόμων προγραμμάτων και πρωτοβουλιών στον Οργανισμό. Επαγγελματικά ο Lakshman κατέχει MBA από το Wharton School του Πανεπιστημίου της Πενσυλβάνια και μεταπτυχιακό στην

Επιστήμη Υπολογιστών. Είναι ιδρυτής μιας νεοσύστατης επιχείρησης με τεχνητή νοημοσύνη, που εξυπηρετεί τον μη κερδοσκοπικό τομέα. Ως φανατικός δρομέας, έχει ολοκληρώσει τον Μαραθώνιο του Σαν Φρανσίσκο για 18 συνεχόμενα χρόνια και έχει καθοδηγήσει πάνω από 100 δρομείς που τρέχουν για πρώτη φορά. Είναι πρόεδρος του Κέντρου Σάτια Σάι του Tri-Valley στη Βόρεια Καλιφόρνια.

Να έχετε σωστή στάση και συμπεριφορά οπουδήποτε κι αν βρίσκεστε. Να έχετε πάντα επίγνωση της Θείας Παρουσίας. Τότε θα είστε οι αγαπημένοι Μου φίλοι. Δεν χρειάζεται να έρχεστε εδώ. Εγώ θα έρθω εκεί που είστε εσείς. Εγώ, Εγώ, Εγώ θα έρθω σ' εσάς, οπουδήποτε κι αν βρίσκεστε. Είμαι μαζί σας, μέσα σας, γύρω σας, πίσω σας. Δεν είμαι ξεχωριστός από εσάς. Εγώ κι εσείς είμαστε Ένα.

Μπάμπα, 21/11/1999

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΦΟΒΑΣΤΕ ΟΤΑΝ Ο ΣΑΪ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ;

Παρόλο που έχουν περάσει περισσότερα από 25 χρόνια από το περιστατικό που πρόκειται να περιγράψω, δεν μπορώ να κατανοήσω πλήρως το μέγεθος αυτού που συνέβη εκείνη την ημέρα. Μπορώ να αφηγηθώ τη σειρά των γεγονότων με σαφήνεια και να θυμηθώ κάθε στιγμή καθαρά, αλλά η αόρατη χάρη που με καθοδήγησε και με προστάτευσε εξακολουθεί να ξεπερνά τη νοητική μου κατανόηση. Ίσως δεν προορίζεται να γίνει κατανοητή, αλλά μόνο να βιωθεί, να την θυμάται κανείς και να την τιμά.

Μια μέρα που ξεκίνησε όπως όλες οι άλλες

Ήταν 23 Νοεμβρίου 2000, η ημέρα των γενεθλίων του Μπαγκαβάν. Εκείνη την εποχή, εργαζόμουν στη Νιγηρία ως οικονομικός ελεγκτής σε μια εταιρεία παραγωγής πολυεστερικών ινών. Το σπίτι μας βρισκόταν στις εγκαταστάσεις της εταιρείας στο Ικορόντου, ένα προάστιο του Λάγος.

Η ζωή ήταν τακτοποιημένη, συγκροτημένη και προβλέψιμη. Οι ευθύνες μου ήταν απαιτητικές αλλά οικείες, και οι μέρες μου ακολουθούσαν μια ρουτίνα που είχε αποκτήσει έναν συγκεκριμένο ρυθμό.

Η σύζυγός μου, η Γκίριτζα, ήταν έμπειρη καθηγήτρια μαθηματικών στη Σχολή Ινδικών Γλωσσών του Λάγος, το οποίο σχετιζόταν με το πρόγραμμα σπουδών του Κεντρικού Συμβουλίου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (CBSE) της Ινδίας. Η μέρα της άρχιζε πολύ νωρίτερα από τη δική μου. Το σχολικό λεωφορείο έφτανε στις 5:30 π.μ., μεταφέροντας τόσο τους καθηγητές όσο και τα παιδιά, ώστε να φτάνουν στο σχολείο πολύ πριν από τις ώρες αιχμής της πρωινής κυκλοφορίας. Παρά τις πρωινές ώρες και τις απαιτήσεις του επαγγέλματός της, η Γκίριτζα έκρυβε μέσα της μια ήσυχη αφοσίωση που εκφραζόταν με απλούς αλλά πολύ ουσιαστικούς τρόπους.

Εκείνο το συγκεκριμένο πρωί, όπως είχε κάνει και τα προηγούμενα χρόνια, **ετοίμασε ένα μικρό κέικ, το τοποθέτησε με ευλάβεια μπροστά στη φωτογραφία του Σουάμι και ψιθύρισε απαλά: «Χρόνια πολλά, Σουάμι».**

Πρέπει να ομολογήσω ότι, εκείνη την περίοδο της ζωής μου, δεν ήμουν πολύ πιστός ή αφοσιωμένος στον Σουάμι. Είχα μεγαλώσει σε μια παραδοσιακή οικογένεια Ταμίλ Iyng, όπου ο σεβασμός προς το Θείο αποτελούσε μέρος της πολιτισμικής μας ταυτότητας, αλλά η δική μου σχέση με τον Σουάμι δεν είχε ακόμη ωριμάσει σε προσωπική πίστη. Σεβόμουν την αφοσίωση της Γκίριτζα και δεν την αμφισβήτησα ποτέ, αλλά παρέμενα, από πολλές απόψεις, ένας απόμακρος παρατηρητής.

Το υπόλοιπο πρωινό κύλησε ως συνήθως. Η Γκίριτζα ετοίμασε το πρωινό και το μεσημεριανό πριν φύγει για το σχολείο. Δεδομένου ότι η κατοικία μας βρισκόταν στο συγκρότημα του γραφείου, επέστρεφα στο σπίτι κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού διαλείμματος, ζέσταινα το φαγητό που είχε ετοιμάσει, έτρωγα το μεσημεριανό μου και μετά πήγαινα πάλι στη δουλειά. Δεν υπήρχε τίποτα ασυνήθιστο, κανένα κακό προαίσθημα, και τίποτα που να υποδηλώνει ότι αυτή η μέρα θα αποτελούσε σημείο καμπής στη ζωή μου.

Ένα ταξίδι που διακόπηκε απότομα

Εκείνο το απόγευμα, είχα προγραμματισμένη συνάντηση με έναν ανώτερο υπάλληλο τράπεζας που βρισκόταν στο Βικτόρια Άι-λαντ, περίπου 30-35 χιλιόμετρα μακριά από το γραφείο μας. Αφού ενημέρωσα τον Γενικό Διευθυντή, έφυγα γύρω στις 2:00 μ.μ. με το αυτοκίνητο που μου είχε παραχωρήσει η εταιρεία, ένα μπλε Daewoo Cielo, συνοδευόμενος από τον οδηγό μου.

Το πρώτο μέρος της διαδρομής ήταν ήσυχο, αλλά μετά από μερικά χιλιόμετρα, είδαμε κάτι που ήταν τόσο παράξενο όσο και ανησυχητικό. Αρκετά οχήματα μπροστά μας είχαν σταματήσει, και οι άνθρωποι έβγαιναν από τα αυτοκίνητά τους και έτρεχαν προς τα κοντινά χωράφια. Η αιφνιδιαστικότητα των ενεργειών τους και η έλλειψη οποιασδήποτε ξεκάθαρης εξήγησης δημιούργησαν μια ατμόσφαιρα σύγχυσης.

Ρώτησα τον οδηγό μου αν ήξερε τι συνέβαινε, αλλά δεν ήξερε. Δεδομένων των περιστασιακών αναφορών για ταραχές σε ορισμένες περιοχές, ένιωσα ότι θα ήταν φρόνιμο να μην προχωρήσουμε περαιτέρω. Του έδωσα αμέσως εντολή να κάνει αναστροφή και να επιστρέψουμε στο γραφείο.

Καθώς στρίβαμε, μια λευκή Mercedes Benz μας προσπέρασε με υπερβολική ταχύτητα, ώστε παραλίγο να συγκρουστεί με το όχημά μας. Σχεδόν αμέσως μετά, ένα άλλο αυτοκίνητο ακολούθησε από κοντά. Πριν προλάβουμε να καταλάβουμε τι συνέβαινε, είδαμε τους επιβάτες του δεύτερου αυτοκινήτου να σκύβουν από τα παράθυρα, κρατώντας πυροβόλα όπλα.

Όσα ακολούθησαν εξελίχθηκαν με τρομακτική ταχύτητα.

Στιγμές ακραίου κινδύνου

Οι άνδρες στο αυτοκίνητο πίσω μας άνοιξαν πυρ. Η απόσταση ανάμεσα στα οχήματά μας ήταν μόλις 6 με 9 μέτρα. Ο ήχος των πυροβολισμών έσπασε τη σιωπή και την γαλήνη του απογεύματος. Οι σφαίρες χτυπούσαν το αυτοκίνητό μας σε γρήγορη διαδοχή, σπάζοντας τα παράθυρα και τρυπώντας το μεταλλικό πλαίσιο.

Η αιφνίδια και σφοδρή επίθεση δεν άφησε χρόνο για συνειδητή σκέψη.

Ενστικτωδώς έσκυψα, χαμηλώνοντας το σώμα μου ανάμεσα στα μπροστινά και τα πίσω καθίσματα, αναζητώντας οποιαδήποτε δυνατή κάλυψη. Ο οδηγός μου αντέδρασε αμέσως, προσπαθώντας να κάνει όπισθεν και να απομακρύνει το αυτοκίνητο από τη γραμμή πυρός. Για μια σύντομη στιγμή, το αυτοκίνητο ανταποκρίθηκε, αλλά στη συνέχεια σταμάτησε απότομα. Προσπάθησε επανειλημμένα να βάλει ξανά μπρος τον κινητήρα, αλλά δεν ξεκινούσε. Ακόμη και ο αντικλεπτικός μηχανισμός του οχήματος δεν ενεργοποιήθηκε.

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ένοπλοι άνδρες περικύκλωσαν το αυτοκίνητό μας.

Ένας από αυτούς πλησίασε την πλευρά του οδηγού και του μίλησε στα Γιουρούμπα (τοπική γλώσσα). Αργότερα, ο οδηγός εξήγησε ότι απαίτησαν να μάθουν αν μεταφέραμε μετρητά και απείλησαν να μας σκοτώσουν και τους δύο αν δεν συμμορφωνόμασταν. Ο οδηγός, εμφανώς ταραγμένος, βγήκε από το αυτοκίνητο. Οι επιτιθέμενοι προσπάθησαν οι ίδιοι να θέσουν σε λειτουργία το όχημα, αλλά οι προσπάθειές τους απέβησαν άκαρπες.

Ένας άλλος άνδρας, οπλισμένος με τουφέκι, ήρθε δίπλα μου και άνοιξε την πόρτα. Με μια αποφασιστική κίνηση, μου έδωσε εντολή να βγω έξω. Υπάκουσα χωρίς αντίσταση. Έψαξε τις τσέπες μου και πήρε τα χρήματα που είχα, μου πήρε επίσης και το ρολόι χειρός. Πέταξαν στον δρόμο τα έγγραφα που μετέφερα για τη συνάντηση χωρίς δεύτερη σκέψη.

Αυτό ωστόσο που έμεινε πιο ζωντανό και έντονο στη μνήμη μου δεν είναι η βία των γεγονότων, αλλά η ψυχική κατάσταση στην οποία βρισκόμουν.

Μια Ανεξήγητη Ηρεμία

Σε συνθήκες που κανονικά θα προκαλούσαν έντονο φόβο, δεν ένιωσα κανέναν!

Δεν υπήρχε καμία αίσθηση πανικού, κανένα τρέμουλο, καμία απεγνωσμένη προσπάθεια να αντισταθώ ή να ξεφύγω. **Αντίθετα,**

υπήρχε μια ηρεμία που μπορώ να περιγράψω μόνο ως βαθιά και απόλυτη. Δεν ήταν κάτι που δημιούργησα μέσα μου, ούτε ήταν αποτέλεσμα κάποιας σκόπιμης προσπάθειας. Απλώς υπήρχε, σταθερή και ακλόνητη, παρόλο που η κατάσταση γύρω μου παρέμενε ταραγμένη.

Σε κάποια συγκεκριμένη χρονική στιγμή τους είπα ότι αν ήθελαν χρήματα, μπορούσα να τα βγάλω και να τους τα δώσω. Τα λόγια βγήκαν φυσικά, χωρίς άγχος ή δισταγμό. Εκείνοι όμως, δεν απάντησαν. Αφού πήραν ό,τι ήθελαν, έφυγαν τόσο ξαφνικά όσο είχαν έρθει.

Σε όλη τη διάρκεια του περιστατικού, δεν υπήρχε κανένας άλλος σε εκείνο το τμήμα του δρόμου. Και όμως, παρά την επικίνδυνη κατάσταση που επικρατούσε στην γύρω περιοχή, ούτε ο οδηγός μου ούτε εγώ πάθαμε το παραμικρό.

Μόλις έφυγαν οι επιτιθέμενοι, οι άνθρωποι άρχισαν να βγαίνουν από τις γύρω περιοχές. Μέσα σε λίγα λεπτά, ένα πλήθος συγκεντρώθηκε γύρω μας. Η μυρωδιά της πυρίτιδας παρέμενε στον αέρα, και τα αυτιά μου συνέχιζαν να βουίζουν από τους έντονους πυροβολισμούς. Οι άνθρωποι πίστευαν ότι ο Θεός με είχε σώσει και με προσκάλεσαν να πάω στην εκκλησία τους για να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου προς τον Θεό.

Αργότερα, όταν το αυτοκίνητο επέστρεψε και το εξέτασαν, διαπιστώθηκε ότι είχε 19 εμφανείς τρύπες από σφαίρες. Κάθε μία από αυτές μπορούσε να έχει πολύ σοβαρές συνέπειες.

Μετά από προσεκτικότερο έλεγχο, διαπιστώθηκε ότι μία από τις σφαίρες είχε τρυπήσει τον σωλήνα τροφοδοσίας καυσίμου του οχήματος. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο το αυτοκίνητο είχε σβήσει και δεν μπορούσε να ξαναπάρει μπρος. Εκείνη τη στιγμή, αυτό φαινόταν σαν μια κρίσιμη βλάβη που μας είχε αφήσει ευάλωτους. Εκ των υστέρων, κατέστη σαφές ότι ακριβώς αυτή η βλάβη είχε εμποδίσει τους επιτιθέμενους να διαφύγουν με το αυτοκίνητο.

Αν το αυτοκίνητο είχε παραμείνει σε λειτουργία, η κατάσταση θα μπορούσε να είχε εξελιχθεί σε κάτι πολύ πιο σοβαρό, ίσως ακόμη

και σε απαγωγή. Αυτό που εκείνη τη στιγμή φαινόταν ως ατυχία, αποδείχθηκε αργότερα μεταμφιεσμένη ευλογία.

Μια Διακριτική Μεταμόρφωση

Γύρισα σπίτι. Η Γκίριτζα ήταν εξαιρετικά αγχωμένη από όσα είχαν συμβεί. Είχε δει νωρίτερα το κατεστραμμένο όχημα και δεν είχε καταφέρει να πάρει μια σαφή εξήγηση από τον οδηγό, ο οποίος βρισκόταν ακόμα σε κατάσταση σοκ.

Καθώς της διηγούμουν το περιστατικό, ένιωθα ότι κάτι μέσα μου είχε αλλάξει. Δεν ήταν μια δραματική μεταμόρφωση, ούτε συνοδευόταν από κάποια εξωτερική δήλωση. Ήταν μια ήσυχη, εσωτερική αλλαγή -η συνειδητοποίηση ότι υπήρχε μια διάσταση της ζωής που δεν είχα αναγνωρίσει μέχρι τότε. Μετά από δική της πρόταση, αποφασίσαμε ότι κατά την επόμενη επίσκεψή μας στην Ινδία, θα πηγαίναμε στο Πουταπάρτι για να επισκεφτούμε τον Μπαγκαβάν.

Κοιτάζοντας πίσω, συνειδητοποιώ ότι ο Σουάμι μας προσελκύει μέσα από εμπειρίες που βιώνουμε, μέσα από στιγμές που αφήνουν μια ανεξίτηλη εντύπωση στην καρδιά.

Μια Πανταχού Παρούσα Ματιά

Υπήρχε μια άλλη πτυχή αυτού του περιστατικού που βάθυνε την κατανόησή μου.

Την ίδια ακριβώς στιγμή που το γεγονός αυτό εκτυλισσόταν στο Λάγος, ο κουινιάδος μου, ο κ. Κρίσνα Σρινιβάσαν, βρισκόταν στο Πρασάντι Νίλαγιαμ. Μου είπε αργότερα ότι, γύρω στις 6:30 μ.μ. ώρα Ινδίας, ο Σουάμι τον είχε κοιτάξει επίμονα για αρκετή ώρα. Όταν αργότερα συγκρίναμε τις ώρες, συνειδητοποιήσαμε ότι συνέπιπταν ακριβώς. Το περιστατικό στο Λάγος συνέβη περίπου στις 2:00 μ.μ., που είναι 6:30 μ.μ. στην Ινδία.

Τα δύο γεγονότα, τα βιώσαμε σε διαφορετικά μέρη, σε διαφορετικές ζώνες ώρας, αλλά την ίδια στιγμή, φαινόταν να συνδέονται και άφησαν μέσα μου μια ανεξίτηλη εντύπωση. Υποδεικνυαν μια πανταχού παρουσία που ξεπερνούσε τους φυσικούς περιορισμούς.

Απαντήσεις που ήρθαν χωρίς να ζητηθούν

Το 2002, είχα την ευκαιρία να επισκεφθώ το Πουταπάρτι. Για κάποιον που δεν είχε ξαναβρεθεί στο περιβάλλον ενός άσραμ, όλα φαίνονταν διαφορετικά. Η πειθαρχία, η σιωπή και η συλλογική αφοσίωση δημιουργούσαν μια ατμόσφαιρα που ήταν ταυτόχρονα άγνωστη και πολύ συγκινητική.

Κατά τη διάρκεια του ντάρσαν, ο Σουάμι στεκόταν στραμμένος προς το μέρος μας, μόλις λίγες σειρές μακριά. Η παρουσία Του ήταν ακτινοβόλα και το βλέμμα Του φαινόταν να διαπερνά την επιφάνεια των πραγμάτων. Παρατήρησα ότι τα μάτια του ατόμου που καθόταν δίπλα μου ήταν γεμάτα δάκρυα, και τα χέρια του ήταν ενωμένα σε ένδειξη σεβασμού. Εκείνη τη στιγμή, δεν μπορούσα να καταλάβω πλήρως τον λόγο για τα συναισθήματά του. Με την πάροδο του χρόνου, συνειδητοποίησα ότι τέτοιες αντιδράσεις προκύπτουν από μια εσωτερική σύνδεση που ξεπερνά τα λόγια.

Η Γκίριτζα, εκείνη την ίδια μέρα, είχε μια εμπειρία που άφησε μια ανεξίτηλη εντύπωση και στους δυο μας. Είχε κάποιες απορίες μέσα της και ζητούσε καθοδήγηση, αλλά δεν τις είχε εκφράσει ποτέ φανερά.

Μετά το ντάρσαν, η Γκίριτζα πλησίασε μια κυρία που μόλις είχε βγει από ίντερβιου με τον Σουάμι και τη ρώτησε αν ήταν πρόθυμη να μοιραστεί μαζί της όσα είχαν συμβεί. Η κυρία συμφώνησε και της είπε ότι, κατά τη διάρκεια της συνομιλίας, ο Σουάμι τους συμβούλευσε να μην ζητούν μικρά υλικά αγαθά, όπως παραδείγματος χάρη ένα σπίτι, αλλά να αναζητούν τον Ίδιο, και ότι Εκείνος θα τους έδινε τον Εαυτό Του πλήρως. Είπε επίσης ότι ο Σουάμι είχε εξηγήσει ότι εμφανιζόταν στα όνειρα με τη δική Του βούληση, όταν οι πιστοί Τον είχαν πραγματικά ανάγκη.

Αυτές οι δηλώσεις ήταν οι ακριβείς απαντήσεις στα ερωτήματα που είχε η Γκίριτζα. Δεν υπήρξε καμία άμεση επικοινωνία, κανένα εκφρασμένο αίτημα, και όμως έλαβε την απάντηση με αξιοσημείωτη σαφήνεια και ακρίβεια.

Η Θεία Χάρη στην Καθημερινή Ζωή

Ένα ακόμη περιστατικό που συνέβη την ίδια χρονιά, το 2002, ενίσχυσε ακόμη περισσότερο την αυξανόμενη πίστη μας. Κατά τη διάρκεια μιας επίσκεψης στο Τσενάι για έναν οικογενειακό γάμο, έχασα μια τσάντα που περιείχε ένα σημαντικό χρηματικό ποσό, συμπεριλαμβανομένου ξένου συναλλάγματος, σε ένα ρίκσο. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν κινητά τηλέφωνα και δεν είχα σημειώσει τον αριθμό κυκλοφορίας του οχήματος. Οι προσπάθειές μου να εντοπίσω το όχημα αποδείχθηκαν άκαρπες· ακόμα και η αστυνομία δεν μπόρεσε να βοηθήσει.

Προσευχηθήκαμε -δεν υπήρχε τίποτε άλλο που μπορούσαμε να κάνουμε.

Μετά από μια εκτενή αναζήτηση χωρίς κανένα αποτέλεσμα, δέχτηκα ένα τηλεφώνημα από έναν φίλο, τον κ. Βενκατές. Ο οδηγός του ρίκσο είχε βρει την τσάντα και είχε καταφέρει να επικοινωνήσει μαζί του. Μέσα από μια αλληλουχία γεγονότων που φαινόταν απίστευτη, αλλά τέλεια ενορχηστρωμένη, πήγα να συναντήσω τον οδηγό του ρίκσο και εκείνος μου επέστρεψε την τσάντα.

Ο οδηγός του ρίκσο είχε βρει την τσάντα, αλλά επειδή δεν ήξερε να διαβάξει, ζήτησε βοήθεια από έναν επιβάτη. Όταν ο επιβάτης άνοιξε το ψηφιακό ημερολόγιό μου, εμφανίστηκαν ο τελευταίος αριθμός τηλεφώνου και η διεύθυνση, που ανήκαν κατά τύχη στον Βενκατές! Αυτή η απλή σύνδεση του επέτρεψε να επικοινωνήσει μαζί μου.

Όταν βλέπει κανείς μεμονωμένα τέτοια περιστατικά, μπορεί να φαίνονται τυχαία. Ωστόσο, όταν τα βλέπει στο πλαίσιο ενός ευρύτερου μοτίβου, αποκαλύπτουν ένα σταθερό νήμα θειικής προστασίας.

Η Ευλογία της Αφοβίας

Όταν αναλογίζομαι αυτές τις εμπειρίες, διακρίνω ένα μοτίβο που δεν μπορούσα να διακρίνω εκείνη την εποχή. Υπήρχε προστασία σε στιγμές κινδύνου, καθοδήγηση σε περιόδους αβεβαιότητας και βοήθεια όταν όλοι οι άλλοι δρόμοι φαίνονταν κλειστοί.

Εκείνη την ημέρα στη Νιγηρία, όταν με περικύκλωσαν οι σφαίρες και η άμεση απειλή να χάσω τη ζωή μου ήταν πολύ ορατή, βίωσα μια κατάσταση απόλυτης αφοβίας. Αυτή η ατρόμητη στάση δεν προερχόταν από τη δική μου δύναμη ή το θάρρος μου. Ήταν το αποτέλεσμα του προστατευτικού χεριού του Σάι (Abhayahasta), το οποίο δεν μπορούσα να δω, αλλά μπορούσα αναμφισβήτητα να νιώσω.

Σήμερα, δεν προσπαθώ πλέον να αναλύσω ή να εξηγήσω αυτά τα γεγονότα. Τα δέχομαι με ευγνωμοσύνη και κρατιέμαι από την ήσυχη, αλλά ισχυρή διαβεβαίωση: «Γιατί φοβάσαι όταν ο Σάι είναι εδώ».

Τζέι Σάι Ραμ

Sri M. Vidya Shankeran, Ινδία

Ο Σρι Μ. Βίντια Σανκεράν ζει στην Ινδία και είναι μέλος του Ινστιτούτου Ορκωτών Λογιστών της Ινδίας. Έχει εργαστεί στην Ασία και την Αφρική σε πολλούς και διαφορετικούς κλάδους. Είναι ιδιοκτήτης εταιρείας που παρέχει υπηρεσίες στους τομείς της χρηματοοικονομικής διαχείρισης και της επιχειρησιακής στρατηγικής. Ο Σρι Σανκεράν είναι αφοσιωμένος πιστός του Σουάμι και συμμετέχει στη διοίκηση του Φιλανθρωπικού Ιδρύματος Sai Premanjali, ενός οργανισμού που προσφέρει υπηρεσίες υγειονομικής περίθαλψης, ρουχισμό και σχολικά είδη σε παιδιά και στον αγροτικό πληθυσμό που έχει ανάγκη στην πόλη Ματτουράι της Ινδίας και στις γύρω περιοχές.

Το μεγαλείο της
γυναικείας φύσης

ΤΟΚΕΤΟΣ & ΑΠΕΛΕΥ- ΘΕΡΩΣΗ

Την πρώτη φορά που επισκέφθηκα ένα Κέντρο Σάτσα Σάι, ήμουν δεκαοκτώ χρονών. Μια φίλη με είχε προσκαλέσει να παρακολουθήσω ένα μάθημα που απευθυνόταν στους νέους. Πήγα μερικές φορές, άκουσα όσα λέγονταν, παρατήρησα σιωπηλά και ύστερα επέστρεψα ήρεμα στη συνηθισμένη μου ζωή. Σε εκείνη την ηλικία κάποιος μπορεί να είναι περίεργος, αλλά όχι πάντα και έτοιμος. Δεν νομίζω πως τότε καταλάβαινα τι είναι η θεία χάρη, ούτε πόσο υπομονετικά μας περιμένει.

Η αληθινή μου σχέση με τον Σουάμι άρχισε μόνο αφού παντρεύτηκα κάποιον που ανήκε στην οικογένεια πιστών του Σάι. Η πεθερά μου μιλούσε συχνά γι' Αυτόν. Εκείνο που με συγκινούσε δεν ήταν μόνο οι ιστορίες που μας έλεγε, αλλά και η αφοσίωση που έλαμπε στο πρόσωπό της κάθε φορά που πρόφερε το όνομά Του.

Υπήρχε τρυφερότητα, βεβαιότητα και χαρά στην έκφρασή της. Κανείς δεν μπορεί να αντικρίσει μια τέτοια αγάπη και να μείνει ανεπηρέαστος. Σιγά-σιγά άρχισα να νιώθω περιέργεια. Ξεκίνησα να παρακολουθώ πιο τακτικά μπάτζανς και επισκέφθηκα μερικές φορές το Πουταπάρτι. Χωρίς καν να το καταλάβω, ένας δεσμός είχε αρχίσει να δημιουργείται.

Το παιδί που μου είπαν ότι επρόκειτο να χάσω

Με τα χρόνια, έφτασα να βλέπω τον Σουάμι όχι πια ως μια μακρινή πνευματική φιγούρα στη ζωή μου. Είναι ο πιο κοντινός μου σύντροφος, ο οδηγός μου, ο προστάτης μου και, με την πιο απλή έννοια, ο καλύτερός μου φίλος. Του μιλώ όπως θα μιλούσα σε κάποιον που με γνωρίζει απόλυτα. Παραπονιέμαι, προσεύχομαι, αμφισβητώ, γελώ και κάποιες φορές ακόμη και Τον μαλώνω. Κι όμως, ξανά και ξανά, Εκείνος απαντά, αν και όχι πάντα με λόγια.

Μία από τις πρώτες και πιο αξέχαστες εμπειρίες μου συνέβη όταν ήμουν έγκυος στο δεύτερο παιδί μου, το 2000. Ήμουν περίπου οκτώ εβδομάδων έγκυος όταν ο γιατρός εξέτασε τα αποτελέσματα των αιματολογικών εξετάσεων και μου είπε ξεκάθαρα ότι πιθανότατα θα απέβαλλα. Τα επίπεδα της HCG (Χοριογοναδοτροπίνη - Ορμόνη της εγκυμοσύνης) ήταν γύρω στις 4.000 και, όπως είπε, ήταν πολύ χαμηλά. Ιδανικά, θα έπρεπε να ήταν πάνω από 32.000. Ήμουν συντετριμμένη και, επειδή ήταν το δεύτερο παιδί μου, ο πόνος ήταν αφόρητος. Όμως, αφού πέρασε το πρώτο σοκ, είπα μέσα μου: «Αν αυτό είναι το θέλημα του Σουάμι, τότε πρέπει να το αποδεχτώ».

Παρόλα αυτά, ζήτησα και δεύτερη ιατρική γνώμη, και ο δεύτερος γιατρός είπε ακριβώς το ίδιο πράγμα.

Γιατί να φοβάσαι όταν ο Σάι είναι εδώ;

Πλησίαζαν τα γενέθλια του Σουάμι. Θυμάμαι να κάθομαι μπροστά κατά τη διάρκεια των μπάτζανς στο Κέντρο Σάι στο Χονγκ Κονγκ, προσευχόμενη σιωπηλά. Του είπα: «Προσπαθώ να το αποδεχτώ, αλλά φοβάμαι. Αν αυτή η εγκυμοσύνη δεν είναι γραφτό να συνεχιστεί, τότε σε παρακαλώ ας γίνουν όλα ανώδυνα. Σε παρακαλώ,

φρόντισέ με». Εκείνη την ημέρα, το όνομά μου επιλέχθηκε απροσδόκητα για να κάνω το Arati στο πρόγραμμα των γενεθλίων. Για πολλούς μπορεί να φαίνεται ασήμαντο, αλλά για μένα ήταν η ανταπόκρισή Του. **Ήταν σαν να μου έλεγε: «Μην ανησυχείς».**

Μία εβδομάδα αργότερα, επισκέφτηκα τον γιατρό, περιμένοντας να υποβληθώ σε μια ανάλογη για την περίπτωση διαδικασία λόγω της πιθανότητας αποβολής. Αντί γι' αυτό, έγινε νέα αιματολογική εξέταση και μου ανακοινώθηκαν τα αποτελέσματα. Η τιμή της HCG είχε ανέβει από 4.000 σε 40.000. Ο γιατρός κοίταζε την εξέταση αποσβολωμένος. Είπε: «Αυτό είναι αδύνατο. Δεν μπορεί να πρόκειται για το ίδιο άτομο». Έκανε υπερηχογράφημα και έπειτα απλώς κούνησε το κεφάλι του. Τελικά είπε: «Ίσως το εργαστήριο μπέρδεψε τις εξετάσεις αίματός σας με εκείνες κάποιας άλλης ασθενούς». Εγώ όμως ήξερα την αλήθεια. Η εγκυμοσύνη συνεχίστηκε φυσιολογικά. Το παιδί μου ήταν ασφαλές.

Εκείνο το βράδυ είδα ένα όνειρο διαφορετικό από κάθε συνηθισμένο όνειρο. Έμοιαζε περισσότερο με όραμα. Καθόμουν στην πρώτη σειρά στο Πουταπάρτι, σε προχωρημένη εγκυμοσύνη. **Ο Σουάμι ήρθε κοντά μου και είπε με απόλυτη καθαρότητα: «Μην ξεχνάς, Εγώ σου έδωσα αυτό το παιδί».** Αυτά τα λόγια έμειναν μέσα μου, χαραγμένα βαθιά στην καρδιά μου.

Χρόνια αργότερα, όταν είχα αποβολή στην τρίτη μου εγκυμοσύνη, τότε κατάλαβα αυτά τα λόγια ακόμη πιο βαθιά. Κάποια παιδιά έρχονται στη ζωή μας για μια περίοδο, κάποια για μια ολόκληρη ζωή και κάποια ως η ίδια η θεία χάρη. Εκείνο το δεύτερο παιδί ήταν το δώρο Του.

Ο Σουάμι δεν ξεχνά ποτέ

Πολλά χρόνια αργότερα, μου υπενθύμισε ξανά ότι ο Θεός δεν ξεχνά ποτέ.

Όταν η μεγαλύτερη κόρη μου ετοιμαζόταν να φύγει για το πανεπιστήμιο, εξέφρασε την έντονη επιθυμία να έχει την ευλογία του ντάρσαν του Σουάμι πριν αναχωρήσει. Καταφέραμε να την πάμε για το ντάρσαν Του το 2016. Δύο χρόνια αργότερα, οι συνθήκες ταίριαξαν με έναν σχεδόν τέλειο τρόπο και το δεύτερο παιδί μου πήρε επίσης την ίδια ευλογία προτού φύγει για το πανεπιστήμιο.

Έτυχε να βρισκόμαστε στο Γουάιτφιλντ για έναν γάμο, λίγους μόλις μήνες πριν την αναχώρησή της, αλλά πίσω από αυτή τη σύμπτωση εγώ διέκρινα το θεϊκό Του χέρι.

Ύστερα ήρθε η σειρά του γιου μου. Είναι δεκαεπτά ετών και πέρσι, το 2025, άρχισα να σκέφτομαι: «Πώς θα γίνει να έχει κι αυτός την ίδια ευλογία πριν πάει στο πανεπιστήμιο, αλλά πλέον σπάνια ταξιδεύουμε στο Πουταπάρτι». Κοίταξα τη φωτογραφία του Σουάμι και, μισοαστεία μισοσοβαρά, Του είπα: «Ίσως να τον ξέχασες. Δεν πειράζει —θα κανονίσω εγώ κάτι μόνη μου».

Λίγους μήνες αργότερα, μια φίλη μου τηλεφώνησε ξαφνικά. Ο γάμος της κόρης της θα γινόταν τον Αύγουστο και επέμενε να πάμε οικογενειακώς για να γιορτάσουμε μαζί τους. Οι ημερομηνίες ήταν εκπληκτικά ιδανικές —ακριβώς πριν ο γιος μου ξεκινήσει το Κολλέγιο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Κοίταξα ξανά τη φωτογραφία του Σουάμι και χαμογέλασα. «**Τελικά δεν τον ξέχασες**», είπα. **Ακόμη και επτά χρόνια αργότερα, Εκείνος θυμόταν αυτό που μετρούσε πιο πολύ για την καρδιά μιας μητέρας.**

Οι άμεσες απαντήσεις του Σάι

Υπήρξαν επίσης στιγμές που η απάντησή Του ήταν σχεδόν ακαριαία.

Τον Ιανουάριο του 2025, αντιμετώπισα μια δύσκολη κατάσταση. Στάθηκα μπροστά στη φωτογραφία Του στο σπίτι μας στο Χονγκ Κονγκ και προσευχήθηκα: «Ξέρω ότι είσαι εδώ. Τότε γιατί ανησυχώ; Ξέρω ότι φροντίζεις τα πάντα, όμως νιώθω αγωνία. Σε παρακαλώ, δώσε μου λίγο βιμπούτι ως σημάδι».

Μέσα σε δύο ώρες, μια φίλη με την οποία δεν μιλάμε συχνά μου τηλεφώνησε. Μου είπε ότι το βιμπούτι που είχε υλοποιηθεί πάνω στη φωτογραφία του Σουάμι είχε φτάσει στο Χονγκ Κονγκ από πιστούς Του από το Λονδίνο, μαζί με κουρκουμά και άλλα ευλογημένα αντικείμενα. Η φίλη μου είχε έξι πακέτα βιμπούτι και πήγε στο εικονοστάσι του Σουάμι για να ζητήσει καθοδήγηση σχετικά με το σε ποιους θα έπρεπε να τα δώσει. Ξανά και ξανά, το δικό μου όνομα ερχόταν στο μυαλό της. Έτσι, λοιπόν μου τηλεφώνησε.

Ποια εξήγηση μπορεί να υπάρξει για τέτοια γεγονότα; Για μένα υπάρχει μόνο μία: ο Θεός πάντοτε ανταποκρίνεται όταν ο πιστός τον επικαλείται μέσα από την καρδιά του.

Η Υπηρεσία μπορεί να προσφερθεί παντού και πάντα

Ένα ακόμη όμορφο μάθημα έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια της 25^{ης} επετείου του γάμου μας στη Φλωρεντία της Ιταλίας. Σε ιδιαίτερες περιστάσεις, ο σύζυγός μου κι εγώ συνηθίζουμε να ξεκινάμε τη μέρα προσφέροντας φαγητό και διάφορα αναγκαία είδη σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη. Εκείνο το πρωινό είπα στον Σουάμι: «Νιώθω πως κάτι λείπει εδώ. Πώς μπορώ να κάνω υπηρεσία στη Φλωρεντία;»

Αργότερα μπήκαμε σε ένα μικρό κατάστημα, επειδή ο σύζυγός μου ήθελε να αγοράσει κάτι. Όταν ήρθε η στιγμή να πληρώσουμε, άνοιξα το πορτοφόλι μου, μέσα στο οποίο είχα και μια φωτογραφία του Σουάμι. Ο Ιταλός καταστηματάρχης την πρόσεξε αμέσως και είπε: «Sathya Sai Baba». Έμεινα έκπληκτη. Μου εξήγησε ότι η σύζυγός του πίστευε στον Σουάμι, παρόλο που δεν είχε πάει ποτέ στην Ινδία. Του έδωσα λίγο βιμπούτι που κουβαλούσα μαζί μου και εκείνος καταχάρηκε. Τότε συνειδητοποίησα ότι η υπηρεσία δεν είναι πάντα κάτι μεγάλο ή προγραμματισμένο. Αν κάποιος επιθυμεί ειλικρινά να υπηρετήσει, τότε Εκείνος φροντίζει ώστε να δημιουργηθεί η ευκαιρία.

Ίσως μία από τις μεγαλύτερες ευλογίες της ζωής μου να ήταν η δυνατότητα να υπηρετήσω τους πρόσφυγες στο Χονγκ Κονγκ. Υπάρχει εδώ μια μεγάλη κοινότητα προσφύγων που αντιμετωπίζει πολλές δυσκολίες. Πριν από μερικά χρόνια ξεκινήσαμε μικρές προσπάθειες —εβδομαδιαία διανομή τροφίμων σε οικογένειες, βοήθεια σε γυναίκες πρόσφυγες να εξασφαλίσουν εισόδημα μέσω σπιτικών γευμάτων που πωλούνταν σε σχολικές εκδηλώσεις, μαθήματα γιόγκα και μια γραμμή υποστήριξης για παιδιά που χρειάζονταν βοήθεια με τα σχολικά μαθήματα, συνεντεύξεις ή απλώς λίγη ψυχολογική υποστήριξη. Κατά τη διάρκεια της πανδημίας COVID οργανώσαμε συλλογή και διανομή τροφίμων σε μεγάλη κλίμακα.

Οι άνθρωποι συχνά θεωρούν ότι προσφορά ανιδιοτελούς υπηρεσίας σημαίνει να βοηθάς τους άλλους. Εγώ όμως ανακάλυψα πως ισχύει και το αντίθετο: η υπηρεσία θεραπεύει εκείνον που υπηρετεί. Έχω δει νέους ανθρώπους να μοιράζουν φαγητό και να επιστρέφουν απ' αυτό αλλαγμένοι. Μου λένε ότι η χαρά που ένωσαν δεν έμοιαζε με καμία συνηθισμένη απόλαυση. Αυτή η χαρά είναι η παρουσία του Σουάμι. Όταν υπηρετούμε τον πλησίον μας με ειλικρίνεια, κάτι μέσα μας γίνεται πιο ανάλαφρο, πιο καθαρό και πιο ελεύθερο.

Τέσσερα Μαθήματα Ζωής από τον Σουάμι

Κοιτάζοντας πίσω σε όλες αυτές τις εμπειρίες, συχνά αναρωτιέμαι τι είναι αυτό που πραγματικά μου δίδαξε ο Σουάμι.

1. Πρώτα απ' όλα, ότι είναι πάντοτε παρών. Η ζωή θα περιλαμβάνει εμπόδια, απώλειες, σύγχυση, χαρά, γιορτές και αβεβαιότητα. Η πίστη δεν εξασφαλίζει ότι η ζωή γίνεται εύκολη. Σημαίνει ότι κανείς δεν περπατά ποτέ μόνος.
2. Δεύτερον, ότι η αγάπη και οι επιθυμίες πρέπει να εξαγνίζονται. Κάποτε προσπάθησα να εμβαθύνω στη διδασκαλία της Γκίτα: αν επικεντρωθούμε αποκλειστικά στο Θείο και εναποθέσουμε εκεί την εμπιστοσύνη μας, τότε όλα τα υπόλοιπα βρίσκουν τη θέση τους. Όσο περισσότερο προσκολλιόμαστε στις κοσμικές επιθυμίες, τόσο πιο ανήσυχoi γινόμαστε. Όσο περισσότερο λαχταρούμε μόνο Εκείνον, τόσο πιο ειρηνική γίνεται η ζωή.
3. Τρίτον, ότι η σχέση με τον Θεό είναι το παν. Οι άνθρωποι συχνά ρωτούν τι πρέπει να κάνουν πνευματικά. Η απάντησή μου είναι απλή: **χτίστε μια σχέση μαζί Του. Μιλήστε Του. Συμπεριλάβετε Τον στη ζωή σας. Ακουμπήστε πάνω Του. Εμπιστευθείτε Τον.** Η φιλία μεγαλώνει μέσα από την υπενθύμιση και τη διαρκή συντροφιά.
4. Και τέλος, να ξεκινάμε με μικρές πράξεις καλοσύνης. Ο Σουάμι έκανε την πνευματικότητα πρακτική: Love All, Serve All (Αγαπάτε τους πάντες, Υπηρετείτε τους πάντες). Οι κόρες μου ζουν τώρα στις Ηνωμένες Πολιτείες και πάντα τους λέω ότι ακόμη κι αν δεν μπορούν να παρακολουθήσουν μπάτζανς

ή εκπαιδευτικά προγράμματα, μπορούν πάντα να υπηρετούν. Αν δουν έναν άστεγο άνθρωπο, ας του αγοράσουν έναν καφέ. Ας ρωτήσουν τι χρειάζεται. Ας προσφέρουν καλοσύνη. Καμία πράξη δεν είναι μικρή όταν γίνεται με αγάπη.

Αν έπρεπε να συνοψίσω την πορεία μου σε μία μόνο πρόταση, θα ήταν η εξής: Κρατηθείτε από Εκείνον όσο πιο σφιχτά μπορείτε.

Ήρθα στο Κέντρο Σάι ως ένα δεκαοχτάχρονο κορίτσι γεμάτο περιέργεια. Σήμερα είμαι μια γυναίκα που έχει ζήσει αρκετά ώστε να γνωρίζει τι είναι αληθινό. Οι φιλίες στον κόσμο μπορεί να αλλάξουν. Οι συνθήκες μπορεί να διαφοροποιηθούν. Τα παιδιά μεγαλώνουν και φεύγουν από το σπίτι. Η υγεία, τα σχέδια και οι λεγόμενες βεβαιότητες έρχονται και παρέρχονται. **Υπάρχει όμως ένας φίλος που ποτέ δεν με απογοήτευσε, ποτέ δεν με ξέχασε, ποτέ δεν άργησε και ποτέ δεν μου στέρησε την αγάπη Του.**

Ο Σουάμι είναι ο καλύτερος και πολυτιμότερος φίλος μου. Είναι ο Αιώνιος Σύντροφός μου.

Ms. Anushka Nainani, Χονγκ Κονγκ

Η κα Ανούσκα Ναϊνανί γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Χονγκ Κονγκ, όπου συνεχίζει να ζει με τον σύζυγό της. Είναι μέλος του Διεθνούς Οργανισμού Σρι Σάτβα Σάι του Hong Kong. Τα τρία τους παιδιά – δύο κόρες και ένας γιος – ζουν στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Τρέφει βαθιά αφοσίωση για την εκπαίδευση και διευθύνει ένα εκπαιδευτικό κέντρο υποστήριξης μαθητών, όπου εργάζεται με παιδιά και νέους διαφορετικών ηλικιακών ομάδων, βοηθώντας τους να αποκτήσουν αυτοπεποίθηση και να σημειώνουν σταθερή ακαδημαϊκή πρόοδο.

Η ΕΝΤΡΟΠΙΑ ΩΣ ΦΘΟΡΑ ΚΑΙ Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΗΝ ΠΗΓΗ

της Έφης Χαλκιώτη

Στο βαθύ κρύο μιας χειμωνιάτικης βραδιάς, ή στην παρακμή ενός κάποτε επιβλητικού κτιρίου, συναντάμε μια παγκόσμια αλήθεια: μέρα με τη μέρα όλα φθείρονται. Η ζωηρή ενέργεια του καλοκαιριού ξεθωριάζει στη σιωπή του χειμώνα. Οι κοφτερές άκρες μιας πέτρας λειαινούνται από το αμείλικτο χτύπημα των κυμάτων. Η περίπλοκη τάξη της ζωής μας, αναπόφευκτα, δίνει τη θέση της στην αταξία. Αυτή η διάχυτη διαδικασία της διάλυσης έχει ένα όνομα στις φυσικές επιστήμες: **Εντροπία**. Συχνά απεικονίζεται ως ένας κοσμικός ανταγωνιστής, ο απόλυτος νικητής των πάντων, που οδηγεί προς ένα αναπόφευκτο τέλος.

Ωστόσο, για τον πνευματικό αναζητητή, η ίδια αρχή, όταν παρατηρείται μέσα από ένα διαφορετικό πρίσμα, μπορεί να αποκαλύψει ένα βαθύ, ακόμα και χαρούμενο μυστήριο. Την ιδέα πως ό,τι υπάρχει - και εμείς οι ίδιοι μαζί - επιστρέφει στην Πηγή από την οποία προήλθε. Η ίδια δύναμη που εκδηλώνεται ως φθορά είναι και η γεμάτη αγάπη έλξη μιας επιστροφής στο σπίτι.

Πώς μπορεί ένας νόμος να έχει δύο τόσο διαφορετικές πλευρές; Το να κατανοήσουμε αυτό σημαίνει να γεφυρώσουμε το χάσμα που φαίνεται να υπάρχει ανάμεσα στον κόσμο της επιστήμης και στο πνευματικό μονοπάτι.

Το Επιστημονικό Πρίσμα: Το Ασταμάτητο Κύμα της Αταξίας

Στα μέσα του 19ου αιώνα, οι φυσικοί Ρούντολφ Κλαούζιους και Λόρδος Κέλβιν διατύπωσαν τον Δεύτερο Νόμο της Θερμοδυναμι-

κής. Με απλά λόγια, αυτός δηλώνει ότι σε ένα απομονωμένο σύστημα, ο βαθμός αταξίας, ή **εντροπία**, πάντα αυξάνεται με το πέρασμα του χρόνου. Η ενέργεια φυσικά διαχέεται· μετακινείται από μια κατάσταση συγκέντρωσης και χρησιμότητας σε μια κατάσταση διάλυσης και αχρηστίας.

Αυτός ο νόμος ισχύει για τα πάντα. Τα αστέρια σβήνουν, ακτινοβολώντας τη θερμότητά τους στο ψυχρό κενό. Τα βουνά διαβρώνονται και γίνονται άμμος. Το ίδιο μας το σώμα, μια μαγευτική προσωρινή δομή εκπληκτικής τάξης, συνεχώς πολεμά μια χαμένη μάχη ενάντια στην εντροπία. Τελικά, η διαδικασία σταματά και το σώμα επιστρέφει τα δανεικά του συστατικά στη γη. Από μια καθαρά υλιστική σκοπιά, η εντροπία είναι η μηχανή της φθοράς, ο λόγος που κάνει τα πάντα να τελειώνουν.

Το Πνευματικό Πρίσμα: Η Ιερή Διάλυση και το Κάλεσμα της Πηγής

Αν σταματήσουμε την έρευνά μας εδώ, η εικόνα είναι πράγματι μελαγχολική. Αλλά οι πνευματικές παραδόσεις του κόσμου πάντα προσέφεραν μια διαφορετική ερμηνεία για αυτήν ακριβώς τη διαδικασία. Δεν αρνούνται την πραγματικότητα της διάλυσης, αλλά της αλλάζουν το νόημα. Κι αν η «αταξία» που παρατηρεί η επιστήμη δεν είναι ένα τέλος, αλλά μια επάνοδος; Κι αν η διάλυση είναι, στην πραγματικότητα, μια επιστροφή σπίτι;

Σε αυτή την οπτική, το εκδηλωμένο σύμπαν - με τους γαλαξίες, τους πλανήτες και τα ζωντανά όντα - είναι μια προσωρινή έκφραση που προέρχεται από μια αδιάσπαστη, ενοποιημένη Πηγή. Αυτή η Πηγή έχει ονομαστεί Βράχμαν, Τάο, Θεός, Κοσμική Συνείδηση ή Ενοποιημένο Πεδίο. Η πράξη της δημιουργίας είναι μια πράξη διαφοροποίησης: το Ένα γίνεται πολλά. Ένα κύμα αναδύεται από τον ωκεανό, πιστεύοντας ότι είναι ξεχωριστό για μια στιγμή. Η εντροπία, από αυτή την οπτική γωνία, είναι ο ωκεανός που ανακτά το κύμα.

Το πνευματικό ταξίδι είναι η συνειδητή και πρόθυμη συμμετοχή σε αυτή την επιστροφή. Είναι το μονοπάτι της αποδόμησης του εγώ - του προσωρινού, ατομικού «εαυτού-κύματος» - που πι-

στεύει στη δική του μόνιμη απόσχιση. Οι πρακτικές του διαλογισμού, της προσευχής και της αυτο-αναζήτησης είναι όλα διεργασίες αύξησης της πνευματικής εντροπίας. Επιτρέπουμε εθελοντικά τις σφικτά κρατημένες πεποιθήσεις μας, τις άκαμπτες ταυτότητες και τις προσκολλήσεις μας να διαλυθούν πίσω στη βαθιά συνείδηση από την οποία προέκυψαν.

Η ινδουιστική και βουδιστική έννοια της *Μάγια* - της ψευδαίσθησης του ξεχωριστού εαυτού - είναι μια άμεση αντιστοιχία. Ο πόνος που βιώνουμε προέρχεται από την προσκόλληση σε μορφές που είναι, από τη φύση τους, παροδικές. Η φώτιση, ή απελευθέρωση, είναι η συνειδητοποίηση ότι η πραγματική μας φύση δεν είναι η διαλυόμενη μορφή, αλλά ο ίδιος ο ωκεανός της Συνείδησης. Η διάλυση του εαυτού δεν είναι μια εξαφάνιση, αλλά μια απελευθέρωση στην αληθινή, απέραντή μας ταυτότητα.

Στις μυστικιστικές παραδόσεις του Χριστιανισμού και του Ισλάμ, αυτό εκφράζεται ως η λαχτάρα της ψυχής να επιστρέψει στον Θεό. Ο μυστικιστής Meister Eckhart (14ος αιώνας) έγραψε: «Ο Θεός είναι στο σπίτι. Εμείς είμαστε αυτοί που έχουμε βγει για μια βόλτα». Η πνευματική ζωή είναι το ταξίδι της επιστροφής στο σπίτι. Η «αταξία» του κόσμου, οι δοκιμασίες και οι θλίψεις του, μπορούν να θεωρηθούν ως η τριβή που ξεπερνά την προσκόλλησή μας στο προσωρινό, κάνοντάς μας πιο ελαφριούς για την επιστροφή μας στο Θείο.

Συνδέοντας τις Δύο Όψεις: Από τη Μελαγχολία στη Χαρά

Πώς, λοιπόν, να συνδυάσουμε αυτές τις δύο φαινομενικά αντίθετες απόψεις - την εντροπία ως κοσμική φθορά και την εντροπία ως ιερή επιστροφή; Το κλειδί βρίσκεται στο επίπεδο ταύτισης.

Ο Μπάμπα λέει: «Όλα ξεκινούν από τον Θεό, όλα κινούνται μέσα στον Θεό και όλα τελικά επιστρέφουν σε Αυτόν.»

Η ψυχή μας είναι μέρος αυτού του κύκλου. Ήρθε από τον Θεό, ντύθηκε προσωρινά με σώμα, με νου, με εμπειρίες, και τώρα βαδίζει σιγά σιγά τον δρόμο της επιστροφής προς Εκείνον — όπως η φλόγα που επιθυμεί να ενωθεί με τη φωτιά από την οποία προήλθε.

Όταν κατανοούμε ότι η δημιουργία και η διάλυση είναι δύο πλευρές της ίδιας αγάπης, αρχίζουμε να ζούμε χωρίς φόβο. Δεν τρομάζουμε από την αλλαγή, γιατί γνωρίζουμε πως κάθε τέλος είναι ένα άνοιγμα προς το άπειρο.

Αν ταυτιζόμαστε αποκλειστικά με την προσωρινή μορφή - το σώμα, την προσωπικότητα, τα υλικά αποκτήματα - τότε η εντροπία είναι μια τρομακτική δύναμη. Είναι ο κλέφτης όλων όσων αγαπάμε. Το ξεθώριασμα ενός λουλουδιού είναι μια τραγωδία, γιατί βλέπουμε μόνο το λουλούδι, όχι το χώμα στο οποίο επιστρέφει και τη νέα ζωή που θα θρέψει.

Ωστόσο, αν καλλιεργήσουμε μια ταύτιση με την Πηγή, ή την υποκείμενη Συνείδηση, τότε όλη η διαδικασία μετασχηματίζεται. Από αυτή την οπτική γωνία, η διάλυση της μορφής δεν είναι ένα τέλος, αλλά μια επανένωση. Η θλίψη που νιώθουμε με τον θάνατο ενός αγαπημένου προσώπου είναι πραγματική και ανθρώπινη, μια μαρτυρία για την ομορφιά της σχέσης που σχηματίστηκε. Ωστόσο, παράλληλα με αυτή τη θλίψη, μπορεί να μεγαλώσει μια πνευματική κατανόηση: η ουσία του ποιος ήταν ο άλλος, και του ποιος είμαστε εμείς, δεν υπόκειται στην εντροπία. Το κύμα έχει φύγει, αλλά το νερό παραμένει, και πάντα ήταν μόνο νερό.

Ο Μπάμπα είπε επίσης: *«Το σώμα είναι ο ναός του Θεού· στην καρδιά κατοικεί το Θείο. Μην ταυτίζεσαι με τον ναό· θυμήσου τον Ένοικο μέσα του.»*

Κάθε τέλος στη ζωή μας - ένας ρόλος, μια σχέση, μια κατάσταση - είναι μια μικρή άσκηση αποταύτισης. Μαθαίνουμε να αφήνουμε με ευγνωμοσύνη, γνωρίζοντας ότι τίποτα δεν χάνεται, απλώς αλλάζει μορφή.

Ζώντας με τη Σοφία της Εντροπίας

Η κατανόηση της εντροπίας υπό αυτό το διπλό φως παρέχει ένα ισχυρό πλαίσιο για την πνευματική ζωή.

◆ Καλλιεργεί το Όριο στις Επιθυμίες

Όταν εσωτερικεύσουμε πραγματικά ότι όλες οι μορφές είναι παροδικές, μαθαίνουμε να τις κρατάμε πιο απαλά. Αυτό δεν είναι

μια ψυχρή αποστασιοποίηση, αλλά μια βαθιά εκτίμηση για την παρούσα στιγμή.

Αγαπάμε πιο βαθιά γιατί ξέρουμε ότι η σύνδεση είναι παροδική. Θαυμάζουμε ένα ηλιοβασίλεμα ακριβώς επειδή θα έχει φύγει σε λίγα λεπτά. Αυτή η έλλειψη προσκόλλησης μας απελευθερώνει από τον πόνο που έρχεται όταν κρατάμε κάτι σφιχτά.

Η μορφή χρειάζεται φροντίδα, αλλά η φροντίδα δεν πρέπει να είναι έλεγχος. Πρέπει να επιτρέπουμε στα πράγματα να εξελίσσονται, να ολοκληρώνονται, να μεταμορφώνονται.

◆ Υπογραμμίζει το Μονοπάτι της Απελευθέρωσης

Η καρδιά πολλών πνευματικών πρακτικών είναι η παράδοση, ή «απελευθέρωση». Συχνά αντιστεκόμαστε σε αυτό, βλέποντάς το ως απώλεια. Αλλά η αρχή της εντροπίας μας δείχνει ότι το να αφήνουμε κάτι να φύγει είναι η πιο φυσική δύναμη στο σύμπαν. Είναι το μονοπάτι της μικρότερης αντίστασης.

Όταν απελευθερώνουμε τη μνησικακία μας, την άκαμπτη εικόνα του εαυτού μας, ή την ανάγκη μας να ελέγχουμε, ευθυγραμμίζομαστε με τη θεμελιώδη ροή του κόσμου προς την ενότητα. Κανείς δεν αποφεύγει τη συνάντηση με την αλλαγή, την απώλεια ή τον θάνατο.

Μα ο Μπάμπα μας δίδαξε ότι ο θάνατος δεν είναι τέλος αλλά μετάβαση.

«Δεν είσαι το σώμα, δεν είσαι ο νους· είσαι η Αθάνατη Συνειδητότητα.»

Όταν αυτή η γνώση γίνεται βίωμα, ο φόβος εξαφανίζεται. Η εντροπία του σώματος γίνεται επιστροφή του πνεύματος. Ο κύκλος ολοκληρώνεται με ειρήνη.

◆ Αποκαλύπτει τον Σκοπό της Τάξης

Σε ένα σύμπαν που κινείται προς την αταξία, η δημιουργία της τοπικής, προσωρινής τάξης - ένας κήπος, μια οικογένεια, ένα έργο τέχνης, μια συμπονετική πράξη - γίνεται μια ιερή και δυνατή χειρονομία. Είναι το θεϊκό παιχνίδι της Πηγής, που εκφράζεται στιγμιαία ως μορφή.

Η εντροπία διαλύει τη μορφή· η Αγάπη τη συγκροτεί. Εμείς στεκόμαστε ανάμεσα στις δύο, ως εργαλεία της θείας ισορροπίας. Όταν αγαπάμε, όταν υπηρετούμε, όταν προσευχόμαστε, φέρνουμε φως εκεί όπου το φως έχει εξασθενήσει.

Ο Μπάμπα λέει: «*Η Αγάπη είναι ο Θεός· ζήστε μέσα στην Αγάπη και θα είστε πάντοτε κοντά Μου.*»

Η Αγάπη είναι η δύναμη που κρατά το σύμπαν σε τάξη: τα άτομα ενωμένα, τις ψυχές συνδεδεμένες, τις κοινότητες ζωντανές. Όπου υπάρχει Αγάπη, δεν υπάρχει αποσύνθεση· υπάρχει επιστροφή στο Θείο.

Δεν είμαστε προορισμένοι να μισούμε την εντροπία, αλλά να συμμετέχουμε σε αυτόν τον χορό: χτίζοντας, δημιουργώντας και αγαπώντας με όλη μας την καρδιά, ενώ ταυτόχρονα απελευθερώνουμε τους καρπούς των πράξεών μας και τις ίδιες τις μορφές όταν ο χρόνος τους έχει τελειώσει.

Στην κοινότητά μας, βλέπουμε συχνά κύκλους: δραστηριότητες που ανθίζουν, ενέργειες που μειώνονται, ομάδες που αλλάζουν μορφή. Είναι φυσικό. Η εντροπία λειτουργεί και εδώ. Το ερώτημα δεν είναι πώς να τη σταματήσουμε, αλλά πώς να τη μετατρέψουμε σε ευκαιρία για ανανέωση.

Όταν κάτι χάνει τη ζωτικότητά του, ας το πλησιάζουμε με επίγνωση. Χρειάζεται περισσότερη Αγάπη; Νέα πρόθεση; Ή μήπως ήρθε η ώρα να το αφήσουμε να ολοκληρωθεί, ώστε να γεννηθεί κάτι καινούργιο;

Επίλογος: Ο Ωκεανός και το Κύμα

Το σύμπαν στο οποίο θριαμβεύει η εντροπία είναι απλώς η περιγραφή του κόσμου της μορφής. Αλλά δεν είμαστε απλώς μορφή. Είμαστε η Συνείδηση που παρατηρεί τη μορφή, η Επίγνωση μέσα στην οποία ξετυλίγεται ολόκληρο το δράμα της δημιουργίας και της διάλυσης.

Η εντροπία είναι ο τρόπος του σύμπαντος να υπενθυμίζει σε κάθε ξεχωριστό πράγμα το πραγματικό του σπίτι. Είναι η ευγενική αλλά αμείλικτη έλξη του Ωκεανού που καλεί τα κύματά του να επιστρέψουν. Η θλίψη που νιώθουμε είναι ο θρήνος του κύματος

για την ατομική του ύπαρξη. Η χαρά που μπορούμε να βρούμε είναι ο Ωκεανός που μάς καλωσορίζει.

Ως πνευματικοί αναζητητές, καλούμαστε να αλλάξουμε την ταυτότητά μας από το κύμα στον Ωκεανό. Τότε βλέπουμε ότι το τέλος ενός πράγματος είναι πάντα η αρχή ενός άλλου, και η διάλυση του μέρους είναι η επανένωσή του με το Όλον.

Ο Μπάμπα μάς έχει πει: «*Είστε Θεός αλλά έχετε ξεχάσει τη θεότητα σας.*»

Η φράση αυτή μας καλεί να θυμηθούμε την αλήθεια της προέλευσής μας· να αναγνωρίσουμε ότι η ζωή δεν αρχίζει ούτε τελειώνει στη μορφή, αλλά κυλά μέσα από αυτήν σαν ένα αιώνιο ρεύμα.

Ο Μπάμπα μάς δίδαξε επίσης ότι «*Η ζωή είναι ένα παιχνίδι· παίξτε το!*» Ας κρατήσουμε, λοιπόν, τη χαρά και την αίσθηση παιχνιδιού. Ο Θεός είναι παρών τόσο στη δημιουργία όσο και στη διάλυση.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Στις 14-3-26 οι Νέοι Ενήλικες του Οργανισμού ΣΣΣ των Trinidad και Tobago οργάνωσαν έναν περίπατο στο Bamboo Cathedral στη δυτική ακτή του Τρίνινταντ. Πρόκειται για ένα λιθόστρωτο μονοπάτι που περιελίσσεται μέσα από πλούσια βλάστηση και καταλήγει σε ένα εκπληκτικό φυσικό στέγαστρο από μπαμπού το οποίο σχηματίζει μια σειρά καμάρες που δίνουν την αίσθηση καθεδρικού ναού, ένα πανέμορφο θέαμα.

Ο περίπατος είχε απώτερο σκοπό την εκτίμηση του φυσικού τοπίου ως έκφραση του Θείου και τη συνένωση και αδελφoσύνη της ομάδας των ΝΕ. Η περίσταση αυτή εξελίχθηκε σε μια προσπάθεια δημόσιας προσέγγισης ελκύοντας 78 συμμετέχοντες, ανάμεσά τους 35 νέους ενήλικες και 14 άτομα από το κοινό. Το πρωί έγινε προσευχή, προθέρμανση και μια ομιλία από την πρόεδρο του Οργανισμού ΣΣΣ, Kaloutie Sumairsingh.

Στο μονοπάτι οι συμμετέχοντες ενθάρρυναν και στήριζαν ο ένας τον άλλο σε ένα κλίμα αγάπης και συντροφικότητας, φθάνοντας μαζί στην κορυφή. Ήταν ένα κράμα φυσικής δραστηριότητας και πνευματικής άσκησης, δημιουργώντας νέες φιλίες και δυναμώνοντας τις υπάρχουσες.

ΕΝΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΥΣ

Στις 22-3-26 μέλη των ομάδων Νέων Ενηλίκων του Όκλαντ της Νέας Ζηλανδίας, υποδέχθηκαν 30 ηλικιωμένους πιστούς για ένα φιλικό και διασκεδαστικό απογευματινό τσάι στο Fickling Center στο Three Kings Reserve.

Με ενθουσιασμό και ζωντάνια 14 Νέοι Ενήλικες δημιούργησαν μία ιδιαίτερη και απολαυστική εμπειρία για όλους τους συμμετέχοντες. Οι κυρίες ετοίμασαν με αγάπη ένα ωραίο τσάι και διαμόρφωσαν όμορφα το χώρο με ζεστασιά και φροντίδα ταιριαστή στην περίπτωση.

Το απόγευμα χωρίστηκε σε 3 μέρη ούτως ώστε να ευχαριστηθούν τα ηλικιωμένα μέλη. Ξεκίνησαν με 20λεπτη ήπια άσκηση πιλάτες σε ήρεμο κι αργό τόνο από ένα μέλος του κέντρου. Η συνέχεια ήταν ένα παιχνίδι μπίνγκο με γέλιο και κέφι και τους νικητές να δέχονται με χαρά τα δώρα τους. Στο τέλος, με συντονιστή έναν διατροφολόγο έγινε συζήτηση περί υγείας με συμβουλές και καθοδήγηση για κατάλληλο διατροφικό πρόγραμμα κι ευεξία.

Η συνάντηση διεξήχθη σε μια ατμόσφαιρα αγάπης κι ευγνωμοσύνης, δίνοντας χαρά σε όλους τους συμμετέχοντες.

Η ΣΑΝΤΑΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΤΛΗ

Ο Σουάμι λέει, «Κάθε μορφή πνευματικής άσκησης σκοπό έχει την αγνότητα. Τη στιγμή που η καρδιά εξαγνισθεί, ο πανταχού παρών Θεός θα σας αποκαλυφθεί.»

Οι ΝΕ ανέλαβαν την πρωτοβουλία 'Rise with Sai' (εξυψωθείτε με τον Σάι), μιας συλλογικής πνευματικής άσκησης (Σάντανα), απαρτιζόμενης από 20 διαφορετικές ασκήσεις ώστε ο κάθε συμμετέχων να διαλέξει εκείνη που θα 'μιλήσει μέσα του' και θα την τηρήσει απαρέργκλιτα μέρα με τη μέρα μέχρι το ιερό ορόσημο των εκατοστών γενεθλίων του Σουάμι.

Ο Brian Jaramillo από το Εκουαδόρ μοιράζεται την εμπειρία του:

Εδώ και 4 χρόνια έχω αναλάβει καθημερινή πνευματική άσκηση (Σάντανα) που περιλαμβάνει πρωινές προσευχές και την απαγγελία του Γκάγιατρι Μάντρα και του Σάι Γκάγιατρι Μάντρα. Όταν έμαθα για την συναρπαστική και ουσιώδη αυτή πρωτοβουλία των ΝΕ ήθελα να λάβω μέρος οπωσδήποτε.

Διάλεξα να ψάλλω το Γκάγιατρι Μάντρα 54 φορές την ημέρα με ροζάριο, 27 φορές το πρωί και 27 φορές το βράδυ πριν πέσω για ύπνο. Όταν ήταν δυνατό -κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού, κατά τη διάρκεια της παγκόσμιας απαγγελίας Γκάγιατρι του Διεθνούς Οργανισμού, τα Σαββατοκύριακα, ή όταν απλά ένιωθα την ανάγκη να συνδεθώ με τον Θεό- το έψαλα 108 φορές.

Συνήθως ο νους μου είναι ανήσυχος, μα έμαθα να τον ηρεμώ μέσω του μάντρα. Με επιμονή, το μάντρα εξυφάνθηκε στη ζωή μου. Τώρα, με το που σκέφτομαι τον Σουάμι, νιώθω ευγνωμοσύνη και ψάλλω μερικές φορές το Γκάγιατρι. Έχει γίνει το καταφύγιο για κοινωνία μαζί Του. Η πρωτοβουλία αυτή έχει ζωντανέψει τον ενθουσιασμό μου και έχει ξεκαθαρίσει τον σκοπό μου.

ΜΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Λίγα χρόνια πριν, ύστερα από ένα επώδυνο αλλά βαθύ πνευματικό ταξίδι, συνειδητοποίησα τελικά ότι ο Σάι Μπάμπα είναι ο Απόλυτος, ο Ένας Θεός στον οποίο θα μπορούσα να παραδώσω τον εαυτό μου απόλυτα. Τότε είχα την τύχη να μοιραστώ το ταλέντο μου και να παίξω φλάουτο στο Πρασάντι Νίλαγιαμ την Ημέρα των Κυριών το 2019.

Όταν επέστρεψα σπίτι μου, η ζωή μου όλη άλλαξε εντελώς. Καθώς μεγάλωνε η αφοσίωση μου και μάθαινα περισσότερα για τον Οργανισμό Σάι, ανακάλυψα το πρόγραμμα Νέων Ενηλίκων. Σε λίγο καιρό όμως θα έκλεινα τα 35 μου χρόνια και μια ήσυχη λύπη με κατέλαβε σαν αναλογίστηκα πώς δεν είχα χρόνια να Του αφιερώσω. Προσευχήθηκα θερμά τότε: «Ω Μπάμπα μου, αν είχα καταλάβει από πριν τι σημαίνει να είμαι νεαρή πιστή Σου θα Σου είχα αφιερώσει όλη μου τη νεότητα.»

Θέλω να πιστεύω πώς ο Σουάμι με άκουσε, καθώς μερικές μέρες αργότερα έλαβα ένα e-mail όπου διάβασα πώς το όριο των Νέων Ενηλίκων αυξήθηκε στα 40 έτη! Αισθάνθηκα πώς αυτό το μικρό θαύμα έγινε μόνο για μένα!

Υποσχέθηκα να λάβω ενεργά μέρος στο πρόγραμμα ΝΕ Του! Δεν έλειψα από καμιά συνάντηση, ήμουν πάντα εκεί ολόψυχα. Όπου χρειαζόταν πήγαινα. Ακόμη κι όταν ένιωθα πως δεν μπορούσα, ο Σάι μου έδινε τη δύναμη να υπηρετήσω. Βαθιά στην καρδιά μου ένιωθα πώς είχα την ευλογία να είμαι για λίγο ακόμα μέρος της αποστολής Του.

Δεν περίμενα να εξελιχθώ μέσα στον Οργανισμό ή να έχω ρόλο στις ζώνες της Λατινικής Αμερικής κι Ευρώπης ούτε πως η διεθνής αυτή οικογένεια θα με στήριζε στη μοναξιά μου όσο πάλευα για επαγγελματική καριέρα μακριά από το σπίτι μου. Βρήκα αγάπη κι έγνοια, όπως μια κόρη σε μια πολυμελή αγαπημένη οικογένεια.

Καθώς πλησίαζαν τα 40α μου γενέθλια προσευχήθηκα από τα βάθη της καρδιάς μου στον Σουάμι: «Σουάμι, οργάνωσε Εσύ το πάρτυ μου». Κι έτσι έγινε.

Τον καιρό εκείνο τελείωνα το μεταπτυχιακό μου στη Γερμανία έχοντας πολύ περιορισμένα αποθέματα δυνάμεων, όταν μία ευκαιρία προέκυψε -μια συνάντηση Νέων Ενηλίκων για δενδροφύτευση προγραμματισμένη την εβδομάδα των γενεθλίων μου! Ήταν το σχέδιο Του για μένα!

Καθώς περπατούσαμε στο δάσος να βρούμε ένα μέρος να φυτέψουμε το τελευταίο δενδρύλλιο, μου επιφυλάχθηκε η τιμή να το φυτέψω εγώ! Έγινε το σύμβολο της υπόσχεσής μου να Του αφιερώσω τη νιότη μου κι όντως μέσα μου ένιωσα μια γαλήνια επαλήθευση, εκεί γράφτηκε το τέλος εκείνου του κεφαλαίου.

Κι ενώ τώρα είμαι εδώ για να βοηθώ τους αδελφούς ΝΕ καθώς αναλαμβάνουν νέους ρόλους ξέρω καλά πώς θα νιώθω πάντα νέα. Αυτό το ταξίδι είναι απόδειξη για μένα πώς ο Σουάμι ακούει, καθοδηγεί, μεταμορφώνει το πεπρωμένο των ανθρώπων, ακόμη και τη μοίρα μιας ολόκληρης χώρας ή και όλου του κόσμου μέσα από τη μεταμόρφωση και τον εξαγνισμό των κινήτρων.

Δεν θα ήμουν τόσο τολμηρή ώστε να πω πως άλλαξε τον κόσμο για μένα, σίγουρα όμως άλλαξε τον κόσμο μου!

Τώρα που ο επίσημος ρόλος μου ως ΝΕ έφτασε στο τέλος του, αντικρίζω τους νέους με μια καρδιά γεμάτη αγάπη. Είναι τυχεροί που έχουν τόσα πολλά χρόνια μπροστά τους να μεγαλώσουν και να εξελιχθούν σ' αυτό το υπέροχο περιβάλλον, κι εύχομαι να μην ξοδέψουν χρόνο, όπως εγώ κάποτε, παρασυρμένοι από άλλες πνευματικές οδούς νομίζοντας πως θα βρουν μεγαλύτερη ικανοποίηση ή πληρότητα.

Σε κάθε νέα αρχή κι αβεβαιότητα αναλογίζομαι πάντα τα παρακάτω λόγια του Σουάμι και παίρνω δύναμη:

«Ποτέ μην εγκαταλείψετε τον Οργανισμό. Θεωρήστε τον σαν την αναπνοή σας. Αυτό είναι αληθινή πνευματική άσκηση. Έχοντας πάρει αυτή την αμετακίνητη απόφαση, γίνετε υποδειγματικά στέλεχη. Αυτή είναι η μοναδική μου επιθυμία. Η αγάπη του Σουάμι θα σας συντροφεύει εσαεί.»

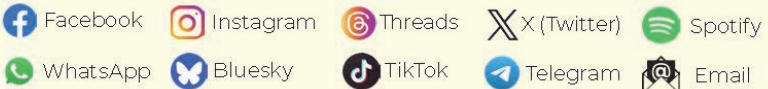
-Μπάμπα, 24 Νοεμβρίου 1990

Πιστεύω βαθιά πως τα χρόνια που Του αφιέρωσα μέτρησαν στο πολλαπλάσιο, διότι προσφέροντάς τα δίχως προσδοκία, ανακάλυψα ποια αληθινά είμαι. Η ζωή κι ο ρόλος μου στον Οργανισμό εξακολουθούν να διαμορφώνονται και κάθε αρχή έχει μαζί της και κάποια ανασφάλεια και άγχος. Τίποτα όμως δεν συγκρίνεται με τη γλυκύτητα κι αθωότητα των 5 ετών που πέρασα ως Νέα Ενήλικη.

Mariel Beltrán, Γερμανία

Follow Young Adults on Social Media

yacoordinator@sathyasai.org | <https://sathyasai.org/ya>

**Love All - Serve All
Help Ever - Hurt Never**

**Αγαπάτε όλους - Υπηρετείτε όλους
Πάντα να βοηθάτε - Ποτέ να μη βλάπτετε**

Ο Θεός είναι η πηγή κάθε αγάπης. Αγαπάτε τον Θεό. Αγαπάτε τον κόσμο ως ένδυμα του Θεού, ούτε περισσότερο, ούτε λιγότερο. Μέσω της αγάπης, μπορείτε να συγχωνευτείτε στον Ωκεανό της αγάπης. Η αγάπη θεραπεύει τη μικρότητα, το μίσος και τη θλίψη. Η αγάπη χαλαρώνει τα δεσμά. Σώζει τον άνθρωπο από το μαρτύριο της γέννησης και του θανάτου. Η αγάπη δένει όλες τις καρδιές σε μια απαλή, μεταξωτή συμφωνία. Βλέποντας μέσα από τα μάτια της αγάπης, όλα τα όντα είναι όμορφα, όλες οι πράξεις είναι πράξεις αφοσίωσης, όλες οι σκέψεις είναι αθώες.

- Μπάμπα

